

วารสาร

วิทยาลัยครูเทพสตรี

ระดับประถม-มัธยมศึกษา

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๒

<u>อาจารย์ที่ปรึกษา</u>	ประทีป	พฤษภาภิชา
<u>บรรณกร</u>	ประสิทธิ์	เหด็จประเสริฐ
<u>กรรมการ</u>	จรัสศรี	เปี่ยมมรดก
	ศิริวรรณ	นิลละออ
	สุกัญญา	แสงขมภู
	ตรุณรัตน์	ภักดีวงศ์
	กิติมา	กถนขจร
	เตือนใจ	สุทธิพงษ์
	อภิรัฐ	ภักดีวงศ์
	ธีรพล	กมลพัสด
	มนนิกา	ภูมิสุวรรณ
ปก.....	บุญเยี่ยม	แย้มเมื่อง

เมื่อ ยัง เล็ก เด็ก อัย อัย เต้า ทัก
ขอ นอบ น้อม วัน ทา พระ ไตร รัตน์
ไม่ ย่นย่อ เร่ง เรือ ขัด เข็ม อัน
ไป รุด ขจัด โลก รัก และ โกรธ หลง
ดู วัน เต็ม ใจ จะ ได้ มี วิ ษุ การ
คำ รง ตน มน คง และ เทยง ตรง
ม่ง ฟ้า ฟ้า ฟ้า ถึง ใจ ย่อ อด ได้ แอ
กุ ศล ส่ง สบ สุข ทุก เมอ เทอญ

ศาสตราจารย์ บัญฉวี สารมานุ
พรหมโปกกรณกิจ
ผู้อำนวยการวิทยาลัยครูเทพสตรี

เมื่อ ยัง เล็ก เด็ก อยู่อย่าเฝ้า ท้อ
ไม่ย่อแรง เร็ว ขัดเขียน อ่าน
ครั้น เติบใหญ่ จะได้ มีวิชา การ
มุ่งทำงาน สิ่ง ไฉน ย่อม ได้ เอย

สาคร สาริมาน
หัว หน้า ฝ่าย สา ธิต

หม่อมเจ้าหญิงมารศรี เทพโกสินทร์.....ผู้พ่ายแพ้ต่อชีวิต
จากเรื่อง .. เกิดเป็นหญิง ของ แม่อนงค์
รายงานประกอบการเรียน วิชาภาษาไทย ๑๒ ภาคกลาง ปีการศึกษา ๒๕๑๒
สวีย์เพ็ญ ธนาพล

จริงสินะ จากทัศนคติในความรัก
ของ หม่อมเจ้าหญิงมารศรี เทพโกสินทร์
ความรักจะต้องก่อรากของมันขึ้นเอง เจริญ
เติบโตเองจากบุคคลสองคนแล้วกรวมเป็นอัน
หนึ่งอันเดียวกันทั้งในความคิด ความหวัง
และความศรัทธา แต่ความคิดเหล่านั้นมัก
เป็นเพียงยามที่เธอหวังความสุขจากความรัก
เท่านั้น แต่พอเวลาที่จะต้องเสียสละ
ความรักได้ ความรักนั้นก็ทำลายชีวิตที่
เคยอ่อนหวาน อบอุ่น ด้วยความรักในไมตรี
จิต มิตรภาพ ของเธอจนสิ้น

ม.จ. หญิง มารศรี เทพโกสินทร์
ได้จบชีวิตของเธอเพราะความรัก เพราะ
ความพ่ายแพ้ต่อชีวิต ชีวิตที่น่าสงสารของ
เธอเป็นเช่นไร ก็ขอให้เราลองติดตามชีวิต
ของเธอดูบ้าง

ความรักจะต้องก่อรากของมันขึ้นเอง เจริญเติบโต
เองจากบุคคลสองคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อัน
หนึ่งอันเดียวกันในด้านความคิดอันหนึ่ง อันเดียว
ในความหวังอันหนึ่งอันเดียวในความศรัทธาณะ
ใดที่บุคคลอยู่ในภาวะเช่นนี้แล้ว ไม่มีอำนาจใด
ในโลกนี้จะสามารถแยกออกจากกันได้

ม.จ. หญิง มารศรี เทพโกดินทร์
ได้ถือกำเนิด ในความแหวัดล้อม ของประเพณี
รึตองในความสูงส่งของตระกูล ในฐานะของ
เจ้าที่คนภายนอก แลเห็นกันว่า เจ้าเป็น เทพ-
สมมุติ ชีวิตของเธอถูกวางอยู่ในกรอบแห่ง
ประเพณีแห่งความสูงส่ง ดังนั้นเธอจึงไม่หา
แต่อิสรภาพ ความเป็นสามัญชน ธรรมดา อยู่
เรื่อยมา เมื่อเธอถูกขอร้องให้แต่งงานเธอ
จึงมีความทุกข์ระทมในชีวิต จนกระทั่งไม่
สามารถต้านทานได้ ต้องล้มป่วยลง ด้วยโรค
หัวใจพิการ และด้วยเหตุนี้เองเธอจึงได้มา
พบกับความรัก

ความรักที่เกิดขึ้นกับชายหนุ่มสามัญชน
ซึ่งไม่มีอะไร เป็นแก่นสาร ในชีวิต นอกจาก
ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งก็บันดาลให้
เธอเปลี่ยนแปลง จากหญิงสาว ร่าเริงเลียบอบ
บางเหมือนจะปลิวไปตามลมกลายเป็นหญิง
สาวที่เต็มไปด้วยเนื้อหนังมีชีวิตชีวา เข้ม
ขันจนเกือบเป็นคนละคน

ณ “ยมนาเวศน์” ตำแหน่งพักร้อน
ของเธอที่ตำบลอ่าวน้อย ซึ่งได้เป็นที่เริ่มแรก
แห่งความรักของเธอ ได้พบชีวิตของเธอชน
นเอง ขณะที่ความรักของเธอจะดำเนินไป
จนถึงขีดสุด เพราะที่กรรมก็ได้บันดาลให้
เธอต้องประสบกับความจริงว่า ชายที่รักของ
เธอนั้นจะต้อง กลับไปเพื่อ ความก้าวหน้า ใน
ชีวิตและเพื่อหญิงคนหนึ่ง ซึ่งมอบความภักดี
ให้เขาและรอคอยเขาอยู่ แล้วเธอก็เป็นผู้
เห็นแก่ตัวดังเขาลงมาจากสิ่งเหล่านั้นเพื่อเธอ
คนเดียวขณะนั้นหรือ

ดังนั้นละครแห่งชีวิตในฉากสำคัญของ
เธอก็ได้เกิดขึ้น เธอแสดงให้เห็นว่าเธอ
ไม่ต้องการเขาอีกเลย สิ่งต่างๆ ที่เคยผ่าน
มานั้นเป็นเพียงละครฉากเล็ก ๆ ซึ่งมีตัว
หม่อมเจ้าหญิงแสดงบทของคนสามัญซึ่งโกรธ
กับคู่หมั้นเพียงชั่วครู่ชั่วยาม และบังเอิญเขา
ก็มาพัวพันอยู่เท่านั้น เธอไม่สามารถหนี

ความเป็นเจ้า มาสู่สภาพ คน อรรตมา ตามัญ
ในความจริงได้ เท่านั้นเองก็สำเร็จ เขา
กลับไป จากเธอไปแต่งงานกับหญิงนั้นใน
ทันทีทันใด แต่ผลสำเร็จที่เธอได้รับเล่าคือ
อะไร หลังจากวันสมรสของชายนั้นเพียง
วันเดียวเธอก็ต้อง สิ้นพระชนม์ ด้วยโรคพระ-
ทัยพิการ ณ ตำหนักยมนาเวศน์ ของเธอที่
อำเภอน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ นั่นเอง
ชีวิตของเธอสิ้นไปเช่นเดียวกับตำหนักยมนา-

เวศน์ถูกทำลายลงด้วยลมพายุในปลายปีนั้น
แต่ซากของมัน ยังอยู่เหมือนจะเป็น ประจักษ์
พยานแห่งความรักที่ตรงทง ณ ทนเคย
เป็นดินแดน แห่งความสุข ความหวังความรัก
ของหญิงชายคู่หนึ่งซึ่งต่างกันทั้งชน วรรณะ
ตระกูล ซึ่งต้องพรากจากกันไปเพราะโชค
ชะตา

อนิจจา! ม.จ. หญิงมารศรี ผู้นำสงสาร

□

การไปสู่

ดวงจันทร์

‘จักร’

มนุษย์เราค้นคิดกันมาหลายชั่วอายุคน แล้วที่จะพิชิตดวงจันทร์ให้ได้ หลายชาติในโลกทุ่มเททั้งกำลังเงิน และกำลังความคิดที่จะขึ้นไปยังดวงจันทร์ให้ได้ ชาติมหาอำนาจต่าง ๆ เช่น อเมริกา อังกฤษ รัสเซีย ซึ่งเป็นชาติที่มีทั้งนักวิทยาศาสตร์ และเงินอันมหาศาลซึ่งจะสามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปเป็นชั้นเป็นอัน ได้มากต่อมาก และแล้วประเทศมหาอำนาจคือสหรัฐอเมริกา ก็ได้ประสบความสำเร็จในการไปสู่ดวงจันทร์ได้เป็นประเทศแรกก่อนใครในโลก

แต่ตามทฤษฎีของข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนไทยคนหนึ่ง การไปสู่ดวงจันทร์ นั้นมิได้เป็นของยากเย็นเข็ญใจอะไรเลย ไม่ต้องใช้ทุนอันมหาศาล ไม่ต้องใช้นักวิทยาศาสตร์เป็นร้อย ๆ เลย เราเพียงแต่ใช้ยานพาหนะเก่าแก่ซึ่งมีในประเทศไทยเราเอง เดินทางไป

อย่างปลอดภัย ดังที่ข้าพเจ้าจะได้แนะนำท่าน ดังต่อไปนี้

สมมติว่าท่านอยู่บางลำภู การไปดวงจันทร์นั้นยิ่งง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น เพียงแต่ท่านเดินทางไปที่แยกบางลำภูตรงข้ามร้าน ต. เจริญนคร แล้วท่านเดินข้ามฟากไปยังรอกยานพาหนะที่จะนำท่านไปยังดวงจันทร์ ตรงที่มีป้ายสีแดงทรงสามเหลี่ยม ตรงกลางมีรูปดาวสีขาว ท่านขึ้นรอกอยู่ตรงนั้นสักครู่ท่านจะเห็นพาหนะที่ท่านคอยอยู่ พาหนะนี้มีรูปร่างสี่เหลี่ยมวางตั้งอยู่บนล้อ เมื่อนั่งลงมาจอดเบรคหน้าท่านแล้ว ท่านก็เลือกนั่งได้ตามสบายไม่จำกัดที่นั่งเหมือนอพอลโลของอเมริกา ซึ่งมีเพียง ๒ ที่นั่งเท่านั้น บางครั้งพาหนะของท่าน จะต้องหยุดรับผู้โดยสารระหว่างทาง ซึ่งอยากจะไปชมดวงจันทร์เหมือนท่าน ยานพาหนะจะพาท่านผ่านท่าพระอาทิตย์ โรงละครแห่งชาติ สนามหลวง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อท่านมาถึงหัวโค้งมหาวิทยาลัยแล้ว ท่านโปรดกดปุ่มที่อยู่ใกล้มือของท่าน แล้วยานพาหนะของท่านก็จะหยุดและท่านก็ก้าวลง เพราะที่นั่งใกล้จุดหมายของดวงจันทร์ที่สุด ซึ่งไม่มีชนชาติใด มีโอกาส เข้าไปถึงใกล้ที่สุด ของดวงจันทร์ได้ นั่นคือ “ท่าพระจันทร์”

□

ข้อความที่ไพเราะจากวรรณกรรมไทย

ประทีป พุทธชาภิจ ... รวบรวม

เจ้าของตาลรักหวานขันบนต้น
เหมือนคอบคนค้าหวานรำคาญครัน

(นิราศพระบาท : สุนทรภู่)

ระวังตนต้นมีระมัดมัน
ถ้าปลั่งปลันเจ็บอกเหมือนตกตาล

อันอ้อยตาลหวานล้นแล้วสิ้นซาก
แม่นเจ็บอันหมั้นแสนจะแคลนคลาย

(เพลงยาวถวายโอวาท : สุนทรภู่)

แต่ลมปากหวานหุมิรู้หาย
เจ็บจนตายนั้นเพราะเห็นบให้เจ็บใจ

สังกัดเจียบเยียบเย็นเยะเยือกอก
พุกษาสูงยุงยางสล้างลอย

(นิราศเมืองแกลง : สุนทรภู่)

น้ำค้างตกหยดเหาะลงเผาะพอย
คุชช้อยชื่นชุ่มชุ่มมิ

ไม้เมาเหล้าแล้วแต่เรายังเมารัก
ถึงเมาเหล้าเข้าสายก็หายไป

(นิราศภูเขาทอง : สุนทรภู่)

สุดจะหักห้ามจิตคิดใจ
แต่เมาใจนี้ประจำทุกคำค้ำ

แม่เป็นไม้ให้พันเป็นนก
แม่นเป็นนารีผลวิมลจันทร์
แม่นเป็นบัวตัวพี่เป็นแมลงภู่
เป็นวารีพัวพันเป็นมังกร

(นิราศพระปฐม : สุนทรภู่)

ให้ได้กกกิ่งไม้อยู่ไพรสัณฑ์
ขอตัวฉันเป็นพระยาวิชาธร
ได้ขึ้นชูสูสมชมเกษร
ได้เขยช้อนชมขเลทุกเวลา

อันคดอันหมิ่นคดกำหนดแน่
ทั้งลวงล่องอภัยทั้งเลียวลัด

เว้นเสียแต่ใจมนุษย์สุดกำหนด
ถึงคลองคดก็ยังไม่เหมือนใจคน

(นิราศเมืองเพชร : สุนทรภู่)

ตลาดขวัญขวัญนั้นขวัญหาย
แม่นขวัญฟ้าหน้าอ่อนเหมือนท่อนจันทร์

ใครเขาขายขวัญหรือจะซื้อขวัญ
จะรับขวัญเข้าเย็นไม้เว้นวาง

(นิราศวัดเจ้าฟ้า : สุนทรภู่)

แม่นแผ่นดินสิ้นชายที่พึ่งเชย
พิพลอยร้อนใจแทนทุกเวลา

อย่ามีคู่เสียเลยจะดีกว่า
ฤวาสนาน้องจะต้องกัน

(อิเหนา : รัชกาลที่ ๒)

โอ้อ่านิจจากความรัก
มีแต่จะไหลเชี่ยวเป็นเกลียวไป

ฟังประจักษ์ตั้งสายน้ำไหล
ไหลเลยจะไหลกลับมา

(อิเหนา : รัชกาลที่ ๒)

น้ำใจนางเหมือนน้ำค้างบนไพรพฤกษ์
ครันรุ่งแสงสุรีย์ฉายก็หายไป

เมื่อยามดึกดั่งจะรองเข้าดื่มได้
เพิ่งเห็นใจเสียเมื่อใจจะขาดรอน

(จันทโครพ)

อันความกรุณาปรานี
หลั่งมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ

จะมีใครบังคับก็หาไม่
จากฟากฟ้าสุราลัยสู่แดนดิน

(เวนิสวานิช : รัชกาลที่ ๖)

ขบใจไม่มีดนตรีกาล
อีกใครฟังดนตรีไม่เห็นเพราะ

ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก
เขานั้นเหมาะจะคิดขบถอุปลักขณ

(เวนิสวานิช : รัชกาลที่ ๖)

เกิดเป็นหญิงก็ให้เห็นว่าเป็นหญิง อย่าทอดทิ้งกิริยาอัชฌาสัย
เป็นหญิงครึ่งชายครึ่งอย่าพึงใจ ใครเขาไม่สรรเสริญเมื่อนามณ์
(สุภาษิตสอนหญิง : สุนทรภู่)

หนานำค้ำพรางพรมจะห่มผ้า พอนอนอารมณ์ระงับให้หลับไหล
ถึงลมว่าหนวยิ่งจะผิงไฟ แต่หนาวใจจากเจ้าให้เศร้าซึม
(นิราศพระปฐม : สุนทรภู่)

อดข้าวดอกกะเจ้าช้ำวาย ไม่ตายดอกเพราะอดเส่นหา
(ขุนช้างขุนแผน)

อันของสูงแม่ปองต้องจิต ถ้าไม่คิดปั้นน่ายจะได้หรือ
มิใช่ของตลาดที่อาจซื้อ ฤาแย่งยื้อถือได้โดยไม่ยอม
ไม่คิดสอยมัวคอยดอกไม้ร่วง คงขาดดวงบุปผชาติสะอาดหอม
ดูแต่ภุมรินเที่ยวบินตอม จึงได้ออมอบกลิ่นสุมาลี
(ท้าวแสนปม : รัชกาลที่ ๖)

รสใดไม่เหมือนรสรัก หวานนักหวานใดจะเปรียบได้
แต่มิได้เขยชมสมใจ ชมใดไม่เทียบเปรียบปาน
(ท้าวแสนปม : รัชกาลที่ ๖)

แลเห็นเขาเงาเงื่อมชะง่อนชะงอก เป็นกรวยโกรกน้ำสาดกระเซ็นชาน
โครมครึกก็ก้องท้องพนานต์ พลุ่พล่านมาแต่ยอดศิขรินทร์
(ขุนช้างขุนแผน)

วัน รั้น รั้น รั้น จิตตตินาสา
ภุมรินกล้วกลิ้นสุคนธา

หอมกลิ่นมัลลิกาอ่อนหวาน
กลิ่นประสานรสรักสมัครกัน

(สกุนตลา : รัชกาลที่ ๖)

ผาณิตพิชิตมด
แม่เหล็กฤเหล็กดี

ฤจะอดบอจมี
อยะยั่วก็พิวกัพัน

(อิตราคำฉันท : พระยาศรีสุนทรโวหาร-ผัน สาลักษณ์)

ชะโคตุดุกระดัดโคต
กระเพื่อมน้ำพะพร้าพรอย

สลาดโลดยะทยอยทยอย
กระน้อกลานกระนอนชล

(อิตราคำฉันท : พระยาศรีสุนทรโวหาร-ผัน สาลักษณ์)

ความรักเหมือนโรคา
ไมยนิและไมยล
ความรักเหมือนโคถึก
ก็โลดจากคอกไป

บันดาลตาให้มึดมน
อุปะสัคคะไตไต
กำลังก็พิขังไว้
บ่ยอมอยู่ ณ ที่ขัง

(มัทนะพาธา : รัชกาลที่ ๖)

เป็นผู้หญิงแท้จริงแสนลำบาก
หญิงต้องเจียมกายามาแต่เยาว์

เป็นผู้ชายยิ่งยากกว่าหลายเท่า
ชายต้องเฝ้าวิงวอนให้หล่อนรัก

(วิวาห์พระสมุทร : รัชกาลที่ ๖)

ถึงกลางวันสุริยันแจ่มประจักษ์
ถึงราตรีมีจันทร์อันอำไพ

ไม่เห็นหน้างลักษณ์ยิ่งมีดใหญ่
ไม่เห็นโฉมประโลมใจก็มีดมน

(วิวาห์พระสมุทร : รัชกาลที่ ๖)

ทั้งโลกเปรียบเหมือนโรงละครใหญ่ ชายหญิงไซ้เปรียบเหมือนตัวละครนั้น
ต่างมียามเข้าออกอยู่เหมือนกัน คนหนึ่งนั้นย่อมเล่นตัวนานา
(ตามใจท่าน : รัชกาลที่ ๖)

อันชายพูดคล่องเหมือนร่อนน้ำ ถ้อยคำว่าวอนล้วนอ่อนหวาน
เบือนหน้าวายหลงนงคราญ ก็ทิ้งไป ได้ปานผกาโรย
(ชิงนาง : รัชกาลที่ ๖)

อันความรักเหมือนน้ำอมฤต ได้ดื่มแล้วชื่นจิตพิสง
ระงับโรคโศกสูญทวนพะวง เพราะรักนั้นยืนยงย้วยวานใจ
(สาวตรี : รัชกาลที่ ๖)

โอ้อวดวงใจอยู่ไกลลิบ เหลือจะหยิบมาชมกิริมย์สันดี
เหมือนดวงดาวาวาวอยู่ไกลกรัน ชิดสวรรค์สุดเอื้อมมาเชยชม
(ท้าวแสนปม : รัชกาลที่ ๖)

ความเอ๋ยความรัก เริ่มสมัครขั้นต้น ณ ทนไหน
เริ่มเพาะเหมาะกลางหว่างหัวใจ หรือเริ่มในสมองตรงจงดี้
แรกจะเกิดเป็นโณใครรูปร่าง อย่าอำพรางตอบสำนวนให้ควรที่
ใครนอนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงระดี ผู้ใดมีคำตอบขอบใจเอ๋ย
(เวนิสวานิช : รัชกาลที่ ๖)

อย่าเอื้อมเด็ดดอกฟ้า มากนอม
สูงสุดม้อมักตรอม ออกใช้
เด็ดแต่ดอกพยอม ยามยาก ชมนา
สูงก็สอยด้วยไม้ อาจเอื้อมเอื้อง

(โคลงโลกนิติ : สมเด็จพระบรมราชาธิราช)

ไอศรีเสาวลักษณ์ล้ำ
แม้ว่ามีกิ่งโพยม
แขวนขวัญนุชโลม
ก็ดับมีกิ่งฟ้า

แลโลม โลกเอย
ยื่นล้ำ
แมกเมม ไว้แม่
ฝักน้องนางเดียว

(นิราศนรินทร์ : นรินทร์ธิเบศร์)

โคมควรรจักฝักฟ้า
เกรงเทพให้ธรณินทร์
ฝักลมเลื่อนโคมบิน
ลมจะชายชักช้า

ฤาติน ดีฤา
ลอบกล้า
บนเล่า นะแม่
ชอกเนื้อเรียมสงวน

(นิราศนรินทร์ : นรินทร์ธิเบศร์)

รักกันอยู่ขอบฟ้า
เสมออยู่ทอแห่งเดียว
ซังกันบ่แลเหลือย
เหมือนขอบฟ้ามาบ้อง

เขาเขี้ยว
ร่วมห้อง
ตาต่อ กัณหา
บ้ำไม้มาบั้ง

(โคลงโลกนิติ : สมเด็จพระราชาเดชาติศร)

พระเอยอาบน้าขุน
ปลาหมอกหมกเหม็นยาม
รุกรุรราคจำเป็น
อดอยู่เยี่ยวคิวเดียว

เอาเย็น
อยากเคี้ยว
ปางเมื่อ แคลนนา
อยู่ได้ฉันท

(ฉลิลพระลอ)

เจ้าอ้ายอ้ายแก้วให้

เรียมเหงา

ดูคุณนายพรานเขา

ล่อเนื้อ

จะยิงก็ยิงเอา

อกพี่ ราแม่

เจ็บไปปานเจ้าเงาะ

เงือกแล้วราถอย

(ศรีปราชญ์)

เห็นโศกเรียมเร่งเศร้า

สงสาร

โศกร่วงโรนโรยราน

แก้เค้า

โศกเออยจะยืนนาน

อยู่เมื่อ ไตนา

ดูโศกดูเรียมเศร้า

โศกเศร้าเหมือนเรียม

(โคลงนิราศพระพุทธรบาท : พระมหานาควัดท่าทราย)

สายหยุดหยุดกลิ่นฟุ้ง

ยามสาย

สายบ่หยุดเสน่ห์หาย

ห่างเศร้า

กคนกวนวาย

วางเทวษ ราแม่

ถวิลทุกขวบกำเข้

หยุดได้ฉันท

(ลิลิตตะเลงพ่าย : สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส)

ความรักของฉันจะเปรียบด้วยดอกไม้ใดๆ ไม่ได้ เพราะฉันได้ยินกล่าวกันว่า
ความรักที่แท้จริงไม่ใช่สีแดง ย่อมมีสีด้อย่างสันนิลเหมือนดั่งสีศอพระศิวะ เมื่อทรงดื่ม
พิษร้ายเพื่อรักษาโลกให้พ้นภัย

(วาสิฏฐี : เสฐียรโกเศศ และ นาคะประทีป)

เมื่อเธอจากไป และอยู่ห่างไกลแสนไกลจากที่นี่ ขอให้ระลึกถึงภาพความสุข
ของเราซึ่งมีอยู่ในขณะนี้ แล้วจงนึกว่า ฉันยืนอยู่ตรงนี้ กำลังได้ถามข่าวคราวจากต้น
อโศก ผิดกันแต่ฉันไม่ได้บอกชื่อแก่ต้นอโศกว่าพระนล แต่บอกชื่อว่า กามนิต

(วาสิฏฐี : เสฐียรโกเศศ และ นาคะประทีป)

อนิจจา แสงเดือนส่องกระจ่างจับพระพักตร์อยู่เมื่อก็กี่จางซัดขมุกขมัว
ลง ท้องฟ้าก็สลัวมัวพยับคลุ้ม อากาศเย็นเฉียบจับหัวใจ น้ำค้างหยดลงเฝะๆ เป็น
หยาดน้ำตาแห่งสวรรค์ เกสรดอกกรักร่างพริ้วเป็นสายสหัสธาราสร่งพระพุทธรูประจักษ์ จักจั่น
เรไรส่งดเจียบ คุไม่มีแก่ใจจะทำเสียง ธรรมชาติรอบข้างต่างหมดความกะนองทุกสิ่ง
ทุกอย่าง แล้วจึงมีเสียงกระซิกๆ สะอื้นให้แห่งพระภิกษุสงฆ์ ฝ่ายพวกมัลละที่ร้องไห้โศ
ลงแทบสิ้นสมถืด

(วาสิฏฐี : เสฐียรโกเศศ และ นาคะประทีป)

ฉันตายโดยปราศจากคนที่รักฉัน แต่ก็ยังอึดใจว่ามีคนที่ฉันรัก

(ข้างหลังภาพ : ศรีบูรพา)

ความลึก

คอรีบีโด

ความลึกเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ต้องการความปราณีตผสมและอดทนเป็นพิเศษ ลึกครั้งแรกของข้าพเจ้าอุปตชน ณ ร้านขายนาฬิกาแห่งหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นนาฬิกาเรือนทองงามหรือเรือนหนึ่ง ข้าพเจ้าถึงกับตลึง ช่างงามถูกใจข้าพเจ้าจริง ๆ

ความลึกเกิดจากความพอใจ เมื่อมีความพอใจความลึกก็ตามมา

การมองทิ่มความหมายคือความลึกทิ่มตมตา ข้าพเจ้าจึงเกิดความพยายามหมายปองนาฬิกาเรือนนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนจนรูดควาฟ้าสูงแผ่นดินต่ำไม่ควรอาจเอื้อม จึงพยายามมิให้เกิดความลึกนาฬิกาเรือนนั้นขึ้นมา แต่ความลึกไม่เลือกชนวรรณะลึกไม่มีพรมแดน ความลึกทำให้คนตาบอดตงนนั้นข้าพเจ้าจึงเกิดคิดลึกนาฬิกาเรือนนั้นขึ้นมาทันที และดูเหมือนนาฬิกาเรือนนั้นกลับลึกของข้าพเจ้าเสียด้วย เมื่อไม่มทางสู้ออกต้องพากันหนี ตงนนั้นเมื่อเจ้าของเมล็ดข้าพเจ้าจากความบัพทนาฬิกาเรือนนั้นทันที แล้วออกวงความลึกย่อมมีอุปสรรค ตงนนั้นเมื่อเจ้าของร้านเห็นเขาจึงออกวงตามมาสองคน ปากก็ร้องเรียก "ไปลึก ไปลึก จับคาโมยที" ข้าพเจ้าตกใจมากกอดนาฬิกาขอดดวงใจไว้กับอก แล้ววิ่งสุดฝีเท้าแต่ชายจีนสองคนคงจะได้เหรียญทอง ๑๐๐ เมตรมาจากจังหวัดเป็นแน่ เพียงไม่ถึงสี่ใจก็วิ่งตามข้าพเจ้าจะทันมีทันแท้ ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเพราะตระหนักดีว่า ความลึกของข้าพเจ้าหมดหวังลงเสียแล้ว "ลึกแท้คือการเสียสละ" ความลึกมิได้หมายความว่าต้องอยู่ด้วยกัน ตงนนั้นข้าพเจ้าจึงจำใจสละนาฬิกาขอด

ตางใจเรื่อนนนไว้ที่ข้างทาง ปรากฏว่าชาย
เงินเจ้าของนาพิกาหาได้สนใจข้าพเจ้าไปมาก
กว่านาพิกาเรื่อนนนไม่ ลักครั้งแรกของข้า
พเจ้าจึงต้องผดหวงด้วยประการฉะนี้ ข้าพเจ้า
จึงต้องกลับมานอนก่ายหน้าผากด้วยความขม
ขื่นกระตองใจ คิดถึงแต่ยอดนาพิกายอดดวง
ใจเรื่อนนน ข้าพเจ้าพยายามหักห้ามใจและ
ปลอบใจตนเองมาตลอดเวลา ลักครั้งแรก
ยังไม่หายขาดไปจากหัวใจ ลักครั้งที่สอง
ก็เข้ามาแทนที่ เย็นวันหนึ่งข้าพเจ้าออกเดิน
เล่นรับลมเย็น ๆ เพื่อรักษาแผลหัวใจ เหมือน
ฟ้าเบองบนดลใจ ข้าพเจ้าพบกับจักรยานคัน
งาม จอดอยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางไร่ จักรยาน
คันนั้นช่างน่าลึกลับอย่างนั้น พอแรกเห็น
ข้าพเจ้าก็นึกลึกลับทันที ลักแรกพบเป็นความ
ลึกลับหอมหวล ลักแรกพบเป็นลึกลับหอมหวาน
มีพลังมหาศาล ลักแรกพบเป็นการฉวย
โอกาสที่ดีที่สุด ข้าพเจ้าคิดว่าลักครั้งที่สอง
คงจะไม่อีกหุกเหมือนครั้งแรกเป็นแน่ เพราะ
จักรยานคันนั้นคงไม่มีผู้หวงห้าม เพราะ
ถ้ามีผู้หวงห้ามคงไม่ปล่อยให้โดดเดี่ยว
ตายอยู่เช่นนั้นเป็นแน่ ดูซิออกน่าลึกลับอย่าง
นี้ไม่ควรจะถูกทอดทิ้งให้อ้างว้างว่าแห้วแต่เดียว
ตายเช่นนั้น อากาศรอบกายข้าพเจ้าเริ่มมี
ขมุกขมัวเหมือนกับเป็นใจให้ลักของข้าพเจ้า
สมหวัง ข้าพเจ้าคิดว่าจักรยานแล้วขออย่าง

รวดเร็วไปตามถนน เหลียวหลังไปคิดว่าไม่
มีใครตามมาก็รู้สึกดีใจ คิดว่าลักครั้งที่สอง
ของข้าพเจ้าคงราบรื่นมีแสงไฟจากรถต่าง ๆ
ตามหลังมาแต่แล้วก็แล่นผ่านไป ไม่มีใครสนใจ
กับความลึกลับของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามี
โอกาสชื่นชมสมลึกลับกับจักรยานยอดดวงใจของ
ข้าพเจ้าตามประสาข่าวใหม่ปลามันยังไม่คิด
ดื่มอิมเอมเท่าที่ควร ทันใดนั้น ก็มีมอเตอร์
ไซค์คันหนึ่งแล่นแข่งหน้าไปแล้วหยุด “ตำ
รวจจรรยา” ข้าพเจ้าอุทานเบา ๆ ตำรวจ
ผู้นั้นมาเชอเชิญให้ข้าพเจ้าลงจากรถอย่างนุ่ม
นวลที่สุด แล้วขอเชิญข้าพเจ้าไปที่โรงพัก
ในสวนอาช.เอม ลักรถของจรรยา ไม่รู้
จักทศาทสูง ในคุกหรือบ้านที่ไม่ต้องเข้าข่า
วที่ต้องไม่ชอนเอง ข้าพเจ้าจึงได้รู้ว่าความ
ลึกลับคือความทุกข์ ผู้ชายเพราะมีลัก มามาก
ต่อมากแล้ว แต่ยังคงตทข้าพเจ้าไม่อาจเอม
ไปลักรถถึง ถ้าเกิดคิดลักรถถึงเข้าแล้วคง
ติดคุกไม่รีบ

เมื่อออกจากคุก หัวใจของข้าพเจ้าก็
ตายด้านในเรื่องลึกลับแล้ว ข้าพเจ้าเลิกสนใจ
กับสิ่งต่าง ๆ ที่น่าลึกลับ ตั้งใจว่าชีวิตนี้
จะไม่ขอลักอีกเด็ดขาด พอทันทีสำหรับ
“ความลึกลับที่ประสบบแต่อุปสรรค”

ข่าวกับคำ

พาวีกา

“ไม่น่าเลย!...กะธิด์แค่สมบัติผิตหวังจากความรัก ถูกไรไตรกคตสันเสียแล้ว
ความรักมันกินเข้าไปได้เมื่อไร คนที่เคยยดรักเป็นอุดมคติมันก็ไปไม่รอดด้วย
กันทุกราย ดูแต่ละคู่สิ.....”

“คุณเคยเจอคนไซ้เพื่อหนักใหม่?” วิทย์ถามข้าพเจ้าชนเมื่อ
เขามาหาที่สถานกงานเมื่อเช้าน

“เคย สนนกดี ผมชอบฟัง” ข้าพเจ้าสนองเขาออกเช่นนั้น

“งนกฟงนช ผมแอบอัดเทปมา” บางทีมันอาจทำให้คุณได้
เรื่องสนสกเรื่องนงกดี” เขาว่าอย่างนั้นแล้วก็เปิดให้เราฟังอย่างใจ มัน
แปลกจริงอย่างที่เขาวา

“ปาดสนด เสียงนนฟงดทวนพิกล

“คนแก่ผมขาวแล้ว แต่ทำบุญต่ออายุ ขณะที่หญิงสาวผมดำ
ยาวสลวยแล้วก็สวยอย่างเธอ คิดฆ่าตัวตาย” เสียงเขาขาดเป็นห้วง ๆ
ผสมกั้ววาลหัวเราะในลำคอเบา ๆ ออกมาด้วย

“ฝ่ายแรกอยากจะอยู่ดูโลกต่อไปจากอายุ ๗๐ ปีอีก ๕-๖ ปี
อดล้าหิมนต์พระนิมนต์เจ้าไปสวดบังสกุลเป็นบังสกุลตายกันวันไป ตรง
ข้ามอีกฝ่ายหนึ่งเพิ่งเกิดดูโลกไม่ทันครบสองรอบก็รีบคิดเบือเสียแล้ว คิดฆ่า
ตัวตาย มันก็มนุษย์มีความอยากไม่รู้จักจบจักสันด้วยกันทั้งนั้นแหละ” เขา
ยังคงลำดับความต่อไป

อยากรจะหลับตองนัยน์ให้สนิท
 รังคาบตาแดงมาปัดชีวิตชั่ว
 หูยั้งแหว่สรรพลาเนียงเสียงนำกล้ว
 ตายยังมีพว่พรางภาพลางเดือน
 เพียงด้านกสุด ท้ายคล้ายยังอยู่
 ม่นหรูปหู่หรวัดชีวิตเดือน
 เหวและกรรมตามสนองว่ำร้องเตือน
 เห็นภาพเพื่อนกวกักอยู่ไกลไกล
 อ่า..... ไข้ แล้ว.
 เสียงแทบแผ่วผ่านสายลมพรมมาใกล้
 เขามาทวงหนตทชีวิตใจ
 จงชดใช้เวรกรรมที่ทามา
 ขอใครอย่าร้องให้ให้กับฉัน
 สูดสั้นกันเมื่อฉันขบดินกลบหน้า
 คนคนนหมอนหมนสนรคา
 โปรตจงเก็บน้ำตาอย่าหลง
 เพียงด้านกสุดท้ายคล้ายยังอยู่
 อยากรยีนผู้ฉันเคยสร้างกรรมหมางหมอง
 ตอบฉันชีว่า “เวรใดไม่ขอจง”
 อย่าให้ต้องตายทงตายัง โพลง

สำนักของคนใกล้ตาย
 ศรีสวัสดิ์

ชาวกับคำต่อ

“ไม่น่าเลย. เพียว. กะอีแค่สมบัติ
 ผิดหวังจากความรักกวีไร้อี ออกจากมหา
 วิทยาลัยก็คิดสั้นเสียแล้ว ความรักมันกิน
 เข้าไปได้เมื่อไหร่ คนที่ยึดรักเป็นอุดมคติมัน
 ก็ไปไม่รอดด้วยกันทุกราย ดูแต่ละคู่ซิ กาม
 นิต-วาสิฏฐี พระลอ-พระเพื่อน พระแพง
 แม้แต่ กมลสิงห์-ศิริกัลยาณี นันทรา-สายัณห์
 ไธย อีกร้อยแปดพันเก้า ก็ทั้ง ๆ ที่อยู่
 อย่างนั้นเธอก็บ้าไปหลงมัน ความรักอะ สะ
 นำฆ่าสั้นนี่” เขาคงหัวเราะต่อไป หยุดบ้าง
 จนอีกนานเขาจึงกล่าวต่อไปอีกว่า

“กามเทพเจ้าชา คงสนใจละซินะที่
 ทำให้คนเป็นทาสท่านได้สักหนึ่งคน ไม่เสีย
 หลายหรอกที่อุตสาห์ลงทุนอาบนานาฝังบนปลาย
 ศร ยังจำได้ต้อยหรือว่าท่านพบเธอที่ใด”
 เขา.. คิดไกลไปถึงผู้ทรงศรตอกไม้
 นั้น

เมื่อเริ่มปีการศึกษาใหม่ รวชมพุกมี
 โอกาสต้อนรับเธอ เพียว ความเป็นน้อง
 ใหม่ ความอ่อนหวานน่ารักไรรมาวิทยา และ
 อะไรดี ๆ อีกเยอะแยะรวมอยู่ในเธอทั้งนั้น ก็
 แล้วอย่างนั้นผู้ชายที่โชคดีอย่าง “นริศ” มี
 หรือจะไม่รีบฉวยโอกาสสนิทสนมกับเธอ ใน
 เมื่อมีโอกาสอย่างนั้น รูปร่างท่าทางเขาก็ดี

กว่าใครมีหน้าชาวยังเรียนอยู่คนเดียวกันอีก
ด้วย ไซ้ชิต่อมาคนทั้งสองก็รักกัน อีกคน
หนึ่งรักจริงในละครของพระพรหม ในขณะที่
อีกคนหนึ่งแสดงบทรักตามใจตัวเอง รักจน
ลืมเรียน ก็มันไม่ตกจะทนยังงี้ไหว และปี
ต่อมาเธอก็ถูกรื้อไทรพร้อม ๆ กับเขาจบออก
ไปแต่งงาน

เขาลำดับเรื่องต่อไป จนข้าพเจ้าอยาก
จะคิดว่า “นิศที่เขากล่าวถึงคือตัวของเขา
เอง”

“แต่ ฮะฮะ” เขาหัวเราะแล้วหยุด
นิดหนึ่งก่อนที่จะกล่าวต่อไป “แต่จะไปสน
ใจทำไมเมื่อเธอตายแล้ว ข้าพหนึ่งสี่พิมพ์
ก็ลงอยู่แจ้ว ๆ คุณย่าก็แปลก” เขากล่าว
ถึงญาติของเขาอย่างกระตั้นหัน “แปลก
จำเพาะเหลือเกินที่จะมาทำบุญต่ออายุในปี
ได้ช่องให้เราคิดเสียด้วย บาปก็บาปเถอะถ่า
เราจะว่า” “อยากจะอยู่ต่อไปทำไมอีกก็ไม่
รู้” แล้วเสียงนั้นก็เงียบหายไป

“เราหลับไป” วิทย์หันไปปิดเทป

หลังจากพูดกับข้าพเจ้า

“เป็นไง? พอได้ไหม เรื่องสั้นนะ”

“ได้ทีเดียวละ” “เฮอแล้วกันจะไป

ค้นหารายละเอียดจากหนังสือพิมพ์คู่อีกที สน
ใจเด็กคนนั้นไม่นานนัไซ้ใหม่”

“ไซ้ดูเหมือนสักห้าวันมานี่เอง”

“เหมาะ” ข้าพเจ้ากล่าวออกไปตอน

นั้น

“แกคงยังไม่รู้ว่าคนไซ้รายนชื่อ ฮะไร
จะรู้ไหม?”

“บอกได้กิด”

“วัฒน์ ธนาชัย” วิทย์ตอบเรียบ ๆ

“วัฒน์ ธนาชัย”

“ไซ้ แกรู้จักเขาหรือ?”

“รู้จัก” ข้าพเจ้าตอบออกไปแค่นั้น
แต่ลึกกลงไปกว่านั้น ข้าพเจ้าอยากบอกเขา
เหลือเกินว่า ก็นวัฒน์ ธนาชัย คน ๆ นั้น
แหละที่คิดจะฆ่าตัวเองตายเมื่อ ๒ ปีก่อนโน้น
และข้าพเจ้าเองเป็นคนทำข่าว นกับตัวเอง
ทีเดียวแหละ

การดำรงตำแหน่งใหม่ในองค์การสหประชาชาติ

“อ้อม”

เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ค.ศ. ๑๙๕๕ สมัชชา
ใหญ่สหประชาชาติได้เปิดประชุมประ
จําครั้งที่ ๒๕ ที่ประชุมได้ลงมติเลือก
—นางสาว แอนน์ บรูค อายุ ๔๑
ผู้เคยดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยรัฐมนตรี
ต่างประเทศ

ไซบีเรีย ดำรงตำแหน่งเป็นประธาน
สมัชชาสหประชาชาติ ผลการลงมติ
เลือกประธานกรรมการ ชุดต่าง ๆ
ปรากฏดังนี้คือ

—นาย อ็ค ฮาซาสี ผู้แทนปากีสถาน
ประจำสหประชาชาติ เป็นประธาน
คณะกรรมการฝ่ายการเมือง

—นายยูเยนิอูส คูลากา แห่งโปแลนด์
เป็นประธานคณะกรรมการเมืองชุดพิเศษ

—นาย ฮอสตา การานิกัส แห่งกรีซ
เป็นประธานกรรมการเศรษฐกิจ

—นาง เตอร์กี วุลด์คัตตาห์ แห่ง

มอริเทเนีย เป็นประธานกรรมการ
สังคมและมนุษยธรรม

—นาย ทีโอดอร์ อิต ชุมบูร์ ผู้แทน
คองโกประจำสหประชาชาติ เป็น
ประธานกรรมการภาวะทรัสตี

—นาย เดวิด ซิลเวรา คามอตตา แห่ง
บราซิล เป็นประธานคณะกรรมการ
ปกครองและงบประมาณ

—นาง คอนซูโล อัลบิวาร์ แห่ง
เอกวาดอร์ เป็นประธานคณะกรรมการ
กฎหมาย นางสาว แอนน์ บรูค
เป็นสตรีคนที่สองที่ได้รับตำแหน่ง น
ต่อจากนางวิชัย ลักษมี นางสาว
แอนน์ บรูค ได้รับการศึกษาจาก
สหรัฐอเมริกา และได้รับปริญญาโท
จากมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน สาขา
สัมพันธภาพระหว่างประเทศมาแล้ว

มกราคมในอดีต

สร้าง

เรื่องราวสำคัญต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีตซึ่งเกิดขึ้นในเดือนมกราคมทั้งต้น....

วันที่ ๑ มกราคม (๒๕๖๗) รัชกาลที่ ๗ ทรงเปิดสะพานพระราม ๖ เป็นสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นแห่งแรก.

วันที่ ๒ มกราคม (๒๕๐๓) เป็นวันสาธารณรัฐแคเมอรูนได้รับอิสรภาพ

วันที่ ๓ มกราคม (๑๙๐๖) วันสถาปนาเมืองเชียงรายแห่งลานนาไทย

วันที่ ๔ มกราคม (๒๕๙๑) วันชาติของสหภาพพม่า

วันที่ ๕ มกราคม (๒๓๑๖) วันที่พระยาพิชัยได้ต่อสู้กับ โปสุพลาแม่ทัพพม่าจนดาบหักคามือ

วันที่ ๖ มกราคม (๑๙๕๕) วันเกิดของ โจน ออฟอาร์ค วีรสตรีชาวฝรั่งเศส

วันที่ ๗ มกราคม (๒๓๓๒) มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐเป็นครั้งแรก

วันที่ ๘ มกราคม (๒๑๙๕) กาลิเลโอ นักวิทยาศาสตร์ชาวอิตาลีถึงแก่กรรม

วันที่ ๙ มกราคม (๒๕๙๔) ไทยต้องสูญเสียเรือรบหลวงประแสร์ ในยุทธภูมิเกาะหลี

มกราคมในอดีตคือ

- วันที่ ๑๐ มกราคม (๒๔๑๙) วันประสูติของพระราชวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (น.ม.ต.)
- วันที่ ๑๑ มกราคม (๒๔๔๐) กระทรวงธรรมการได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬา นักเรียนชนเป็นครั้งแรก
- วันที่ ๑๒ มกราคม (๒๔๑๙) วันเกิดของ แจ็ค ลอนดอน นักเขียนเรื่องสั้น และนวนิยายชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียง
- วันที่ ๑๓ มกราคม (๒๔๕๖) เริ่มกิจการวิทยุโทรเลข โดยรัชกาลที่ ๖ ให้จัดชนทศาลาแดงและทศงขลา
- วันที่ ๑๔ มกราคม (๒๔๕๘) วันเกิดของท่านผู้หญิง จงกล กิติขจร
- วันที่ ๑๕ มกราคม (๒๔๗๗) มีงานฉลองอนุสาวรีย์ท้าวสุรนารี ที่จังหวัดนครราชสีมาชนเป็นครั้งแรก
- วันที่ ๑๖ มกราคม (๒๔๗๘) ประกาศใช้พระราชบัญญัติครู ซึ่งต่อมาวันนั้นได้กำหนด เป็นวันครู
- วันที่ ๑๗ มกราคม (๒๕๐๒) มีประกาศของคณะปฏิวัติ ห้ามซื้อและขายสินค้าที่ผลิตจากจีนแดง
- วันที่ ๑๘ มกราคม (๒๕๐๐) บินรอบโลกโดยไม่หยุด ด้วยเครื่องบินไอพ่นเป็นครั้งแรก
- วันที่ ๑๙ มกราคม (๒๔๕๖) วันเกิดของ เซอร์ เฮนรี เบสซิมอร์ ผู้พบวิธีทำเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า
- วันที่ ๒๐ มกราคม (๒๕๐๔) จอห์น เอฟ. เคนเนดี เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี
- วันที่ ๒๑ มกราคม (๒๕๐๔) วันบารมีดินเกล้า ของรัชกาลที่ ๙ จัดให้มีการสวนสนาม

มกราคมในอดีต

- วันที่ ๒๒ มกราคม (๒๓๑๘) วันเกิดของ อังเดร มารี แอมแปร์ นักฟิสิกส์
แก๊สชาวฝรั่งเศสผู้คิด “แอมแปร์” หน่วย
วัดกระแสไฟฟ้า
- วันที่ ๒๓ มกราคม (๒๔๒๔) วันประสูติของ พันเอก สมเด็จพระเจ้าพี่ยา
เธอ กรมพระกำแพงเพชร อัครโยธิน
- วันที่ ๒๔ มกราคม (๒๔๕๐) มีการชุมนุมลูกเสือครั้งแรก ที่ประเทศอังกฤษ
- วันที่ ๒๕ มกราคม (๒๑๓๕) วันสถาปนากองทัพไทย—วันที่ สมเด็จพระ
นเรศวรมหาราชทรงกระทำยุทธหัตถี ชนะ
พระมหาอุปราช
- วันที่ ๒๖ มกราคม (๒๔๕๒) เจ้าหญิงดัชเชสแห่งบรันสวิกเป็นเจ้าหญิงชาว
ต่างประเทศพระองค์แรก ที่ได้รับเครื่องราช-
อิสริยาภรณ์ปฐุมจุลจอมเกล้า
- วันที่ ๒๗ มกราคม (๒๓๗๕) วันเกิดของเลwis แครอน นักเขียนเทพนิยาย
ชาวอังกฤษ
- วันที่ ๒๘ มกราคม (๒๔๔๐) รัชกาลที่ ๖ ได้เข้าศึกษาวิชาทหารในโรงเรียน
นายร้อยทหารบกประเทศอังกฤษ
- วันที่ ๒๘ มกราคม (๒๓๖๒) สุลต่านรัฐยะโฮร์ ตกลงชายเกาะสิงคโปร์ให้
แก่อังกฤษ
- วันที่ ๓๐ มกราคม (๒๔๔๕) การลงนามในสนธิสัญญาระหว่างอังกฤษกับ
ญี่ปุ่น
- วันที่ ๓๑ มกราคม (๒๕๐๔) วันก่อตั้งสมาคมอาสาสมัครชาวไทย พิธีป็นต้น
และ มาเลเซีย

บุคคลที่น่าสนใจ

เก็บตกโดย วรรษัย

1. แฟรงคลิน ดี โรสเวลต์ นักการเมือง ประธานาธิบดี 4 สมัยของชาวอเมริกัน
2. คาร์ล มาร์คซ์ นักปรัชญาเมธี ชาวเยอรมันเจ้าตำหรับลัทธิคอมมิวนิสต์
3. จอห์น เอฟ เจนร์ลด์ เคเนดี ประธานาธิบดีที่หนุ่มที่สุดของสหรัฐอเมริกา เป็นคนที่ 35
4. หลุยส์ เจเอ็ม กาแควร์ ชาวฝรั่งเศสผู้สร้างกล้องถ่ายรูป
5. เพอร์ดินันด์ เชฟปลินด์ เป็นชาวเยอรมัน ผู้คิดเรือเหาะสำหรับทิ้งระเบิดเมื่อคราวสงครามโลกครั้งที่ 1
6. เฮดเวอร์ด เจนเนอร์ นายแพทย์ชาวอังกฤษ ผู้ค้นพบวิธีการรักษาโรคฝีดาษ เป็นผู้ให้กำเนิดการปลูกฝี
7. ลอร์ด โจเซฟ ดิสเตอร์ ยอดศัลยกรรรมชาวอังกฤษ ผู้นำในการผ่าตัด
8. อัลเฟรด โนเบล ชาวสวีเดนผู้ประดิษฐ์ไดนาไมท์ และตั้งทุน "รางวัลโนเบล"
9. วิลเลียม แชนกัน ผู้นำการพิมพ์ในประเทศไทยอังกฤษเป็นคนแรก เมื่อ ค.ศ. 1476 แต่เดิมเป็นพ่อค้า
10. มาร์ติน ลูเธอร์ นักปฏิรูปศาสนาผู้สถาปนานิกายโปรเตสแตนต์ เป็นชาวเยอรมัน

กลอนชนิดี

‘ อ้อ ด ’

รจนานาตาหลังพระสังข์เตะ

บุษบาหน้าและอิเหนาตบ
หญิงเรไรรักเสมาทำอกรบ
จึงถูกตบदनค้ายู่น้ำบัน
นางวันทองแสนแค้นชุนแผนต้อย
พระยาน้อยเตะแม่เมย์เคยรักมัน
จะได้จับกุมมาร้องจำพลัน
ทศกัณฐ์ที่ถมณโฑคางโย้ไป
พระรามถองนางสีดาเสียชักตัน
ครุฑโฉบินหนีก็รักใหม่
เจ้าเงือกน้อยคอยตามฆ่าพระอภัย
ตามไปในทุกแห่งแหล่งโลกา
ไกรทองนั้นชกหน้าตะเภาแก้ว
แล้วรีบแจวไปไกลไม่รอท่า
จีนอินเดียแขกฝรั่งต่างเข้ามา
ทุกภาษาต่างมุ่งหน้ามาเมืองไทย
เพราะได้ข่าวโฉมฉายในแดนหล้า
สวยยิ่งกว่าเมียเก่าเขาไหนไหน
ทั้งลูกเมียที่เคยรักปานดวงใจ
เพราะอยากได้แก้วตามาเคียงกาย...

จากใจจริง

จากใจจริง

จากใจจริงป ปรากฏ์คู่

ตลอดชีวิตของฉันตั้งแต่เริ่ม
เกิดมาที่เดียว ก็ว่าได้ที่ฉัน
รู้จักคำว่า “จาก” คำว่า
จาก มันช่างกินใจฉันเสีย

นี่กระไร มันมีความหมายลึกซึ้งสุดที่จะบรรยายให้คนทั่วไปได้ซึ่งไปตามตัว
อักษรได้ นอกจากคนที่ประสบมาด้วยตัวเองเท่านั้นจึงจะซึ่งในคำว่าจาก

ในอดีตฉันบันทึกมันไว้ในสมอง ฉันยังจำได้ ว่าครั้งแรกเมื่อฉัน
เป็นเด็ก ๆ ฉันต้องจากพ่อแม่ไปอยู่กับญาติทางพ่อซึ่งฉันไม่ยอมไปเลย
ฉันรู้สึกอาลัยอาวรณ์เศร้าสร้อย หลายอย่างประดังขึ้นมา ในที่สุดฉันก็ปล่อย
โฮงออกมา ฉันไปอยู่กับญาติได้ไม่นานนักฉันก็ต้องจากไปอีก จากญาติไม่
ค่อยเท่าไร แต่จากเพื่อนนี่มันทำให้ฉันเหงาหงอยมาก ต่อไปฉันจะมี
ใครเป็นเพื่อนคุยเพื่อนเล่นอีกเล่า วันที่ฉันจากมาไม่มีใครมาส่ง ฉันจึง
กลืนน้ำตาไว้ได้เพราะไม่เห็นหน้าเพื่อน แต่ต่อมาฉันก็ต้องจากเพื่อนร่วม
ห้องเรียนเข้าอีกจนได้ ฉันอาลัยอาวรณ์อย่างยิ่ง ปล่อยน้ำตาออกมาเพื่อ
ระบายความอัดอั้นตันใจ และตันตันใจอย่างที่สุดเพราะปรากฏว่าครั้งนั้น
เพื่อน ๆ ทุกคนในห้องมาส่งฉัน จะด้วยอะไรก็เหลือที่จะเดาในความรู้สึก
ของฉันจะขาดเพื่อนเสียมิได้ไม่ว่าเพื่อนนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม

ความเป็นเพื่อนเตือนใจให้ฉันคิด

เฟื่องพินิจว่าเพื่อนเสมอนบ้าน

จะตกอับแห่งใดใครประมาณ

ว่ามีบ้านทุกแห่งหนตำบลเมือง

เนื่องจากในชีวิตฉันมีแต่การจาก ดั่งนั้นเมื่อมาอยู่ที่นี่ฉันจึงคิด
เสมอจะต้องจากที่นี่ไปอีก แต่ว่าสิ่งที่ฉันคาดหวังมันช่างรวดเร็วเสียเหลือเกิน
มันทำให้ฉันใจหายเสียตายอย่างบอกไม่ถูก ฉันอยากจะอยู่ที่นี่นาน ๆ อยู่
กับอาจารย์ทุกท่านและเพื่อน ๆ ทุกคน

ทุกเช้า สาย บ่าย เย็น เคยเห็นหน้ากัน อยู่ ๆ ก็ต้องพลัดจาก
กันไป ทุก ๆ เย็นเคยเล่นบาสเก็ตบอลด้วยกัน ต่อไปนั้นจะไม่ได้เล่นอีกแล้ว
ถึงแม้ว่าจะจากไปแต่ทุกสิ่งทุกอย่างยังอยู่ในความทรงจำของฉันตลอดไปและ
ฉันยังนึกเสมอว่าเราคงจะได้พบกันอีกในไม่ช้า

นิทานตัว "ห"

ค้อย

วันหนึ่งเป็นวันพฤหัสบดีเช้า ตาเหิมสามยายหอมรู้สึกโมโห
ที่ยายหอมเอาเห็ดใน โหไปตากแห้งที่ริมห้วย แต่ตาเหิมไม่กล้าหือเพราะ
กลัวยายหอมจะหวดด้วยหาบ แกจึงวิ่งไปคว้าแหที่ริมห้องชนหาบหามมุ่ง
ตรงไปริมห้วย พอถึงริมห้วยแกก็เริ่มทอดแหลงไปในห้วย แหโดนหินแห
ขาด ตาเหิมลงไปในห้วยหัวไปโดนหินหัวแตก ตาเหิมเคราะห์ที่ดมอแกไป
ห้อย โหนอยู่ที่กิ่งไม้แห่งริมห้วย ตาเหิมร้องไห้เสียงโหยหวนได้ยินไปถึงยาย
หอมซึ่งอยู่ในห้อง จึงรีบวิ่งตรงไปยังริมห้วยแล้วหวดตาเหิมขึ้นมาจากริม
ห้วยพามุ่งตรงไปหาหมอหาญ พอไปถึงห้องหมอหาญ หมอหาญเย็บหัวตา
เหิมให้ทำเข็มแล้วหมอหาญถามยายหอมว่า เป็นเหตุที่ห้อยแล้วหรือยัง
ยายหอมบอกว่ายังไม่หาย หมอหาญบอกว่าไม่ต้องกลัวกลับไปบ้าน เอา
เห็ดที่ตากแห้งที่ริมห้วยมาฝนทาแล้วจะหาย ยายหอมได้ยินจึงรีบวิ่งตาเหิม
กลับไปบ้านทันที...

ลาก่อน เพื่อนรัก

ลาก่อน เพื่อนรัก

ลาก่อน เพื่อนรัก

กราบวันทาลาก่อนครูผู้สอนศิษย์
ถึงเวลาจำพรากจากร่มเงา
นวรรตน์ พัทธา ปรีดา เข็ญ
เคยเรียกคุณ ศิริวรรณ นันทนา
ดรฤตน์ วันทนี เคยตีฉันทน์
ธรรมศักดิ์ เพ็ญแข มา วารุณีย์
ลา พิทักษ์ ทัช บวร อมรรตน์
คุณ ศิริเพ็ญ เวตนา ลากากัน
คุณสิษฐิชัย อังสนา ลาแล้วหนอ
สุกัญญา วรชัย ใจอาวรณ์
มนนิภา รัตนา ลาเพียงนี้
แต่ก่อนเก่าเคยสุขทุกข์ด้วยกัน
สิ้นเทอมปลายเพื่อนยาขอลาก่อน
ลาแต่กายใจนั้นไม่ห่างไกล
ประนมกระดิกบุญคุณไต่วรรตน์
สำหรับเพื่อนขอให้พบสบอีกครา

ด้วยดวงจิตหมั่นหมองครองความเศร้า
ถิ่นที่เราอยู่ร่วมร่วมนกันมา
เราได้เคยอยู่ร่วมกันนานหนักหนา
กิติมา ธีระพล มณฑลชัย
อย่าลืมกันอภิรัฐ จรัสศรี
อยู่หนึ่งบ่ก็เป็นมิตรสนิทพด้น
จำต้องพลัด เปรมกมล คนขยัน
ไม่นานวันคงประสพบบังอร
สฤษคพงษ์ เพื่อนขอลาไปก่อน
แม้งามงอน สุนันทนา อย่าจาบดัลย์
ชั่วคราวไม่ลืมเดือนเดือนใจฉัน
ทุกวี่วันยังไม่อยากจากกันไป
จำลาจรหาวิชาพาสดใจ
ความเสียใจมากล่านาคลลตา
จงจัดอันตราายในกายหน้า
ประสิทธิ์ ลาไปไกลอาลัยเฮย...

□

ประสิทธิ์ เหลืองประเสริฐ

๒๕ พฤศจิกายน ๑๒

นิทานหมาป่ากับลูกแกะ

สร้าง...สร้าง...สร้าง...สร้าง...สร้าง...สร้าง

ในกาลครั้งหนึ่งมีแม่แพะอยู่ตัวหนึ่ง มีลูกอ่อน ๗ ตัว มันรักและหลงรักของมันไม่ผิดไปจากแม่ที่รักลูก วันหนึ่งก่อนที่มันจะเข้าไปหาอาหารในป่า มันเรียกลูกของมันทั้งหมดออกมาแล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ยแม่จะเข้าไปหาอาหารในป่า เจ้าอยู่ทางนี้จงระวังหมาป่าให้ดีนะ เจ้ามันปลอมตัวเก่งนัก จงสังเกตให้ดี มันมีเสียงดังโฮกฮาก และมีตีนสีดำ” ลูกแพะตอบแม่ของมันว่า “จะ แม่เราจะระวังให้ดีทีเดียว ขอแม่จงวางใจเถิด”

จากนั้นแม่แพะก็ออกไปหาอาหาร ไม่ใช่ลมเสียงเคาะประตูและพูดว่า “ลูกเอ๋ย เปิดประตูเถิดแม่ของเจ้ากลับมาแล้ว” แต่ลูกแพะจำได้ อย่างแม่นยำว่า ไม่ใช่เสียงของแม่มัน “เราไม่เปิดตอกเจ้าไม่ใช่แม่ของเรา แม่ของเราไม่มีเสียงนุ่มนวล เราคิดว่าเจ้าคือหมาป่า” หมาป่าจึงไปทรานคาแห่งหนึ่งขอ

ผงชอล์คเขากินทำให้เสียงของมันดุ่น แล้วกลับมาเคาะประตูพูดว่า “เปิดประตูเถิดลูกเอ๋ย เมื่อนำอาหารมาให้เจ้าแล้ว แต่บังเอิญหมาป่าเอาหินไปเกาะที่ขอบหน้าต่าง ลูกแพะเห็นก็ตอบว่า “อย่าหวังเลยว่าเราจะเปิดให้แม่ของเราดีนไม่คำอย่างนุดอก เจ้ามันคือหมาป่ามันเอง

หมาป่าจึงไป ทราน ชนมบ่ง แห่งหนึ่ง บอกแก่เจ้าของร้านว่า “ฉันเป็นแผลถลอกที่เท้า ช่วยเอาเบี่ยงขนมปังโรยที่เท้าให้เถิด” เจ้าของร้านก็ทำให้ตามประสงค์ แล้วมันก็วิ่งไปหาชายเจ้าของโรงสีแล้วพูดว่า “ช่วยเอาข้าวบ่นโรยบนเท้าฉันที่เถิด” ชายผู้นั้นก็ทำให้ตามประสงค์ จากนั้นมันก็วิ่งไปเรียกอีกเป็นคำรบที่สาม “เปิดประตูรับหน่อย ลูกเอ๋ยแม่ของเจ้ากลับมาจากป่าแล้ว” ลูกแพะพูดว่าไหนลองยื่นเท้ามาให้ดูหน่อย ใช

แม่ของเราหรือไม่” หมาป่าทำตาม เมื่อ
ลูกแพะเห็นต้นของหมาป่าเป็นสีขาว ก็คิดว่า
เป็นแม่ของมันจึงเปิดประตูรับ

อนิจจาเหยยผู้ที่ย่างเท้าเข้าไปหาแม่
แพะไม่กลายเป็นหมาป่าไปเสียฉิบ ลูกแพะ
ต่างตกใจกลัว วิ่งหาที่ซ่อนกันจนไป ตัว
หนึ่งเข้าไปอยู่ที่ใต้โต๊ะ ตัวหนึ่งขึ้นไปอยู่บน
เตียงนอน ตัวที่สามเข้าไปอยู่ในเตาอบ ตัว
ที่สี่เข้าไปอยู่ในครัว ตัวที่ห้าเข้าไปอยู่ใน
ตู้ ตัวที่หกเข้าไปอยู่ในอ่างน้ำ ตัวที่เจ็ด
ซ่อนอยู่ในตู้नाฬิกา แต่หมาป่าก็อุตสาหหา
จนพบและจับกินเสียทุกตัว นอกจากตัวสุดท้าย
ที่อยู่ที่ตู้นาฬิกาเท่านั้น เมื่อกินเสร็จ
แล้วมันก็เดินไปยังอ่างน้ำแห่งหนึ่งแล้วดมตัว
จนนอน

ต่อจากนั้นไม่นาน แม่แพะก็กลับมาถึง
ไร่เหยย ภาพที่ปรากฏแก่สายตาจะยังความวิ
ตกอกสันให้เกิดแก่แม่แพะสักปานใดหนอ?

ประตูทั้งสองบานเปิดอ้า ใต้ลัมระเน
ระนาด มุ้งหมอนขาดกระจัดกระจาย แม่
แพะจึงเดินไปหาถูกรอบๆ บ้านของมัน พลัง
ตะโกนเรียกลูกที่ละตัว แต่ก็ไม่มีใครรับเสียง
ตอบ จนกระทั่งถึงลูกตัวที่ 7 จึงได้รับเสียง
ตอบแล้วๆ ออกมาว่า “ฉันอยู่นี่แม่ ซ่อน

อยู่ในตู้นาฬิกา” แม่แพะจึงไปดึงลูกแพะ
ออกมา ลูกแพะก็เล่าเหตุการณ์ให้ฟังโดย
ตลอด ในที่สุดสองแม่ลูกก็พากันเดินทางหมา
ป่า พบมันนอนหลับอยู่แม่แพะตรวจร่างกาย
หมาป่าแล้วกรำพองว่า “ขอบคุณสวรรค์
บางทีลูกของคุณอาจยังมีชีวิตอยู่ แล้วแม่
แพะก็ให้ลูกแพะวิ่งไปหากรรไกร เข็มและ
ด้ายมาจากบ้าน จากนั้นแม่แพะก็ผ่าท้องหมา
ป่าเอาลูกออกมาทีละตัวจนครบ แล้วเอา
ก้อนหินใส่แทนเย็บแผลเสียสนิทโดยที่หมาป่า
ไม่รู้สักตัว

เมื่อหมาป่าตื่นขึ้น รู้สึกกระหายน้ำ จึง
เดินไปยังแหล่งน้ำเพื่อดื่มน้ำ แต่ขณะที่เดิน
ไปก้อนหินกระทบกันดังกุกกัก มันจึงควาง
ออกมว่า

ฉันสงสัยว่าอะไรอยู่ในท้อง
เสียงดังก้องกุกกักหนักไฉน
ที่เร็วกว่าลูกแพะกินเย็บไป
แต่ที่ไหนกลายเป็นหิน เอย

เมื่อถึงบ่อมันจึงก้มหัวลงจะดื่มน้ำแต่
น้ำหนัก ของ ก้อนหินถ่วงอยู่ จึงพุงตัว ไม่ได้
เลยตกลงไปจมน้ำตายอยู่ในบ่อ ยิ่งความ
ดีใจให้แก่แม่แพะและลูกแพะเป็นอันมาก

กลิ่นปารีชาติ

ขานี้ ๑๑

ราตรี^{๕๕๖}น่มจันทร์

อำพันส่องผ่องนภา

ลมโชยไปรยกลิ่นมา

หอมโรยรินชื่นบุบผา

กลิ่นเจ้าหอมตลบ

เคล้าอวดลอบช้านนาสา

ไม้ดอกหลายเหลืออตรา

สุดพรรณนาคะเนได้

ดอกหนึ่งมีกลิ่นหอม

คนหลายล้อมด้วยพิลิมย์

ชื่อเจ้าระบือไกล

ทั่วไทรภพจบแผ่นดิน

ที่สถิตย์คือสวรรค์

ใครดมพลันพันรำคิน

อีกทั้งหมดมลทิน

ชาติก่อนเจ้าเป็นไฉน

แต่ใครใคร่ชมเล่า

เพราะตัวเจ้าอยู่แดนไกล

นามาของเจ้าไซ้

เพราะจับใจนำใกล้ชิด

ดอกไม้ที่ในสวน

หอมอบอวนรัญจวนจิต

ลัดตาน่าเพลินพิศ

เพ่งพิณิจบุรพา

เดินผ่านพวงชมพู

เฉยเฉยเคียงคู่กระดังงา

เด็ดดมดอกมณฑา

หอมหนักหนาน่าชื่นใจ

ลัดเลียวตามลำนำ

ไฉนแลกว่าอันใด

ลำควนไม่เหมือนใคร

สิ้นนี้ไม่บาดนัยตา

มะลิโชยกลิ่นหอม

เหมือนมียอมดอกจำปา

เฟื่องฟ้าย้อยลงมา

จากฟากฟ้าสู่แดนดิน

ดอกไม้มี่ต่างดี

แมลงหวี่วกเวียนบิน

ดอกใดมีรำคิน

ใครไต่ยนิมิชมเชย

เปรียบได้เหมือนสตรี

หากใครมีรำคิเคย

ชั่วช้าสุดเฉลย

สุดจะเอ๋ยพรรณา

ยามน้แฉนภิรมย์

ด้วยชื่นชมดอกนানা

คล้ายทุกซ่ซุชหนักหนา

ชื่นอร่าเบิกบานใจ

ภูพิงค์

เกร็ดความรู้

(ตุน)

กำเนิดรถไฟในประเทศไทย

ปัจจุบันรถไฟเป็นพาหนะที่สำคัญอย่างหนึ่ง ใช้ทั้งการขนส่ง
สิ่งของและการโดยสาร เมื่อก่อนเราใช้เกวียนเดินทางกัน
ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๓๘ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว ทรง โปรดเกล้า ให้ กำนัดรถไฟ ชนเป็น ครั้งแรก
เดินระหว่างกรุงเทพฯ ถึง อโยธยา ปัจจุบันนี้กิจการรถไฟ
ก็เจริญก้าวหน้าขึ้น มีรถไฟเดินทั่วประเทศ

เครื่องบินไอพ่น

ผู้คิดเครื่องบินไอพ่นได้สำเร็จคือ แฟรงก์ วิตเติล ชาวอังกฤษ
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐ ทดลองบินสำเร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔
ปัจจุบันเครื่องบินไอพ่นนับว่ามีความสำคัญมาก เราสามารถ
เดินทางรอบโลกได้โดยใช้เวลานั้น

เรือดำนํ้า

เรือดำนํ้าลำแรกสร้างขึ้นโดย “มร. คอรัเบลช็อบป์ แวน
คริมเบล ชาวดัตช์ แสดงให้ประชาชนชมในแม่น้ำ เทมส์
ใน ค.ศ. ๑๖๒๒ จากนั้นนักประดิษฐ์อื่น ๆ เช่น โรเบิร์ต
ฟูลตัน วิล เฮลม บัสเซอร์ ได้สร้างเรือดำนํ้าขึ้นใหม่
ต่อมา จอห์น พี ฮอลแลนด์ ชาวสกอตได้ใช้เครื่องยนต์
น้ำมันและเครื่องยนต์ไฟฟ้าใช้ในเรือดำนํ้า ใน ค.ศ. ๑๘๗๕
สำหรับเรือดำนํ้า ดิตเตอร์บีโด ใช้ในกองทัพเรือสหรัฐลำแรก
ในปี ๑๘๙๐ การลอยจมของเรือดำนํ้าใช้การตุนนํ้าเข้า-
ออกจากถังซึ่งแบ่งไว้

วิทยุกระจายเสียง

ประเทศไทยเริ่มมีวิทยุกระจายเสียงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๗ หลังจาก มาร์คอนี่ประดิษฐ์สำเร็จเพียง ๗ ปี เท่านั้น วิทยุถูกส่งเข้ามาใช้โดยห้างบีกรัม แอนโก นำมาใช้เป็นครั้งแรกส่งติดต่อระหว่างกรุงเทพ ฯ กับเกาะสีชัง ต่อมาทางราชการได้เริ่มส่ง เครื่องรับส่งดนาม มาใช้เพราะเห็นว่า มีประโยชน์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ ได้ตั้งสถานีกระจายเสียงขึ้นที่ศาลาแดงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๒ ต่อมากิจการวิทยุกระจายเสียงก็เจริญขึ้นมาจนถึงทุกวันนี้

สิ่งมหัศจรรย์ทั้งเจ็ดยุคเก่า

สีแดง

๑. **ปิระมิด** เป็นสถานที่เก็บศพกษัตริย์อียิปต์โบราณ สร้างด้วยหินและศิลาแรง
รูปกรวยเหลี่ยม ประมาณกว่า ๕๐๐๐ ปี มาแล้ว สร้างอยู่กลางทะเลทรายกินเนื้อที่ประมาณ
๑๓ เอเคอร์ ปิระมิดองค์ใหญ่สูง ๕๘๒ ฟุต ฐานโดยรอบ ๘๗๕ ฟุต ใช้กรรมกรก่อสร้างกว่า
แสนคน สิ้นเวลาก่อสร้างกว่า ๒๐ ปี

๒. **เทวรูปซีอุส** สร้างอยู่ในวิหารเมืองโอลินเบียประเทศกรีซ ตัวซีอุสแกะด้วย
งาช้างสูง ๔๐ ฟุต เครื่องอาภรณ์ประดับเทวรูปทองคำอหฺลยเพชรนิลจินดา ประมาณค่ามิ
ได้ สร้างในศตวรรษที่ ๕

๓. **สวนลอยแห่งกรุงบาบิโลน** สร้างอยู่ท่ามกลางทะเลทรายอันกว้างใหญ่
ไพศาล กษัตริย์เนบูซาดเนสซาร์ แห่งเปอร์เซีย สร้างขึ้นเพื่อให้เป็นที่ประทับของมเหสี
เซมีรามิสโดยเฉพาะ

๔. **เทวรูปใหญ่โคลอสซุส** เป็นเทวรูปใหญ่หล่อด้วยทองบรอนซ์เป็นรูป
“อะพอลโล” ทำยื่นตระหง่านสง่างามอยู่บนเกาะโรด ประเทศกรีซ สูง ๑๐๐ ฟุต ฐานสูง
กว่า ๕๐ ฟุต มีชวาลือคบเพลิง สร้างเมื่อ ๒๘๐ ปี ก่อนคริสตกักราช

๕. **วิหารเดียนา** ชาวเอฟีเซียนสร้างประมาณ ๑๕๐๐ ปีมาแล้ว อยู่ที่เมือง
แอฟฟิคุส ประเทศกรีซ กว้าง ๒๒๕ ฟุต ยาว ๔๒๕ ฟุต เสาทำด้วยหินอ่อนทั้งหมด ๑๒๘ ต้น
เสาแต่ละต้นหนา ๖ ฟุต สูง ๖๐ ฟุต สร้างเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งอาเทมิด ทูตแห่งดวง
สวรรค์

๖. **สุสานแห่งโมโซลุส** เป็นสถานที่เก็บพระศพของกษัตริย์โมโซลุสแห่ง
เอเชียไมเนอร์ พระนางอาตามีเซียม มเหสีเป็นผู้สร้างถวายเป็นเวลาประมาณ ๓๕๒ ปี ก่อนคริสต
ศักราช มี ๕ ชั้น สูง ๑๔๐ ฟุต ฐานโดยรอบ ๔๖๐ ฟุต บนยอดสุสานหล่อเป็นรูปของ
กษัตริย์โมโซลุสไว้

๗. **ประภาคารหาโรห์** พระเจ้าปโตเลมีที่ ๒ ทรงสร้างไว้บนเกาะฟาโรห์
หน้าอ่าวเมืองอเล็กซานเดรีย ทำเป็นหินอ่อนสีขาวสูง ๔๐๐ ฟุต ยอดจุดตะเกียงไว้ตลอดคืน
สร้างราว ๒๘๐ ปี ก่อนคริสตกักราช

พระคุณแม่

“ลูกกำพร้า”

แม่.....คือผู้ให้กำเนิดลูก เป็นทั้งเพื่อนและครูของลูก

แม่.....แม่เป็นคำแรกที่ลูกพูดได้และซึ้งจับใจลูกยิ่งนัก แม่...เป็นผู้ที่ลูกรักและเคารพสุดหัวใจ แม่เป็นเพื่อนที่ดีของลูก พระคุณของแม่มากที่สุดที่ลูกจะนำมาพรรณนาได้

แม่ให้ทั้งเลือดเนื้อ ชีวิตและจิตใจ ตลอดเวลา ๓๐ เดือน ที่ลูกอยู่ในครรภ์แม่ แม่เฝ้าทนุถนอมประคับประคองครรภ์ด้วยความยากลำบาก จะเคลื่อนไหวร่างกายก็ได้รับประทานอาหารหรือจะกระทำสิ่งใดก็แต่คอยระมัดระวังเสมอด้วยเกรงว่าลูกจะได้รับอันตราย แม่จะทำอะไรทุกอย่าง ไม่ว่าจะทางร่างกายหรือจิตใจย่อมมีผลต่อลูกเสมอ ด้วยเหตุนี้แม่จึงมีความลำบากยากยิ่งในการให้กำเนิดลูก แต่แม่ก็ไม่ย่อท้อ แม่ปรารถนาที่จะเห็นหน้าลูกของแม่ให้เร็วที่สุด แม่ทุกคนต่างอธิษฐานให้ลูกของแม่ที่จะเกิดมามีร่างกายแข็งแรง จิตใจแจ่มใส สติปัญญาเป็นเลิศ แม่อธิษฐานให้ลูกได้รับแต่สิ่งดีเสมอ

ในขณะที่เป็นทารก แม่จะคอยเฝ้าฟุ้มฟักทนุถนอมเลี้ยงดูลูกทุกชีวิตของแม่เองมิให้ลูกได้รับความลำบาก แม่บ้วนข้าวเทก่ล่อมให้ลูกได้สบาย ยามใดลูกป่วยไข้แม่ก็เฝ้าพยาบาลรักษาจนหาย ลูกไม่สบายแม่ก็ไม่สบายด้วย ลูกเป็นสุขแม่ก็พลอยเป็นสุขด้วย

เมื่อลูกเจริญเติบโตแม่ก็สอนให้ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม อบรมจรรยา มารยาท ที่สำคัญคือแม่ให้ดวงตาแก่ลูกโดยให้ลูกได้รับการศึกษาในโรงเรียนหรือสถานศึกษา เพื่อให้ลูกได้มีวิชาความรู้สามารถนำไปสร้างชีวิตความเจริญของลูกได้ในวันข้างหน้า เมื่อศึกษาสำเร็จแม่ก็สอนให้ลูกประกอบอาชีพที่สุจริต จัดหาคูครองให้ แม่ลูกจะพ้นจากอกแม่ไปแล้ว แต่แม่ก็ยังเป็นห่วงลูกเกรงจะได้รับ ความลำบาก แม่คอยฟังข่าวลูกอยู่เสมอ

แม่ รัก ลูก ลูก ก็ รู้ อยู่ ว่า รัก
ก่อน สักหมื่นแสน ไม่ แน่น เหมือน
จะ กิน นอน วอน ว่า เมต ตา เตือน
จะ จาก เรือน ร้าง แม่ ไป แต่ คัว
(ขุนช้าง-ขุนแผน)

แม่ให้ภัย ต่อลูกเสมอ ไม่ว่า ลูกจะตำซ้ำเลวทรามสักเพียงใดแต่แม่ก็ให้ภัยแก่ลูก
ปลดปล่อยเมื่อลูกทำผิดและขทางที่ถูกให้แก้ ลูกดีเชื่อแม่ แม่ก็ดีใจ ลูกชิวไม่เชื่อฟังแม่ก็
เสียใจ แต่แม่ก็ไม่ตามารถที่จะตัดลูกให้ขาดได้ไม่ว่าลูกจะเลวสักเพียงใด
ความรักของแม่หมดอดูกยากที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบได้ ไม่มีใครอีกแล้วที่จะรักลูก
เท่าแม่

ไม่มีใครรักเรามากเท่าแม่
รักที่แท้คือรักจากแม่นั้น
เฝ้ากล่อมเกลียงเลี้ยงดูอยู่ทุกวัน
คุณแม่นั้นมากสิ้นพันพรรณนา

ท่านเป็นอย่างข้าพเจ้าบ้างหรือไม่?

ท่านเคยขาดแม่หรือไม่?

ถ้าท่านเป็นอย่างข้าพเจ้า ท่านจะรู้สึกอย่างไร?

ข้าพเจ้าเป็นลูกที่ขาดแม่มาตั้งแต่เด็ก ๆ จึงทำให้ข้าพเจ้ามีปมด้อยเพราะเป็นลูก
ที่ไม่มีแม่ ข้าพเจ้ารักแม่เท่ากับแม่รักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตั้งใจจะให้แม่ได้เห็นชายผ้าเหลือง
เมื่อเวลาที่ข้าพเจ้าบวชเรียนทดแทนพระคุณของแม่ แต่แม่ก็มาด่วนจากข้าพเจ้าไปเสียก่อน
เห็นหน้าแม่ครั้งสุดท้ายที่โรงพยาบาลแล้วท่านก็จากข้าพเจ้าไป จากไปอย่างไม่มีวันกลับ
ข้าพเจ้าเสียใจ และเสียตายเป็นไม่มี โอกาส ตอบแทนบุญคุณ ของท่าน ในขณะที่ท่าน ยังมีชีวิตอยู่
แต่ใครเล่าจะช่วยข้าพเจ้าได้ ไม่มีใครช่วยข้าพเจ้าได้ การเวียนว่ายตายเกิดเป็นกฎแห่งกรรมที่
ไม่มีใครรอดพ้นได้ แม้ก็เช่นเดียวกันท่านตายไปตามกฎแห่งกรรม

๑๕ บิผ่านมาที่ข้าพเจ้าต้องขาดแม่เติบโตมาท่ามกลางความอบอุ่นของพ่อ ปู่ และ ย่า แม่ข้าพเจ้าจะมีความสุขสบายทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าก็มีความทุกข์ใจแทรกเข้ามา ความทุกข์นั้นคือความว่าเหว่ คนที่ขาดแม่นั้นมีความว่าเหว่เพียงโดย้อมไม่มีใครทราบนอกจากจะประสบมาด้วยตนเอง ข้าพเจ้าระลึกถึงแม่อยู่เสมอ หากแม่ยังมีชีวิตอยู่แม่คงจะเห็นลูกเติบโตใหญ่ได้ศึกษาเล่าเรียนสมความตั้งใจของแม่

ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอย่างไรข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกที่ขาดแม่ ใครเล่าจะรักเราเท่าแม่ ถ้าท่านเป็นอย่างข้าพเจ้าท่านจะต้องรู้สึกทันทีว่าคนที่ขาดแม่นั้นมีความรู้สึกอย่างไร

แม่เจ้า! วิญญาณของแม่สถิตอยู่ ณ ที่ใด โปรดจงรับความเคารพรัก ความคิดถึงจากลูกด้วยเถิด ชาติหน้ามีจริงขอเกิดเป็นลูกของแม่อีกทุกชาติ ลูกจะตั้งใจประพฤติปฏิบัติแต่ความดีให้สมกับที่แม่ตั้งใจตลอดไป ขอดวงวิญญาณของแม่จงเป็นสุขเถิดอย่าได้กังวลเลย ลูกจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้แม่เสมอ "กุศลใดที่ลูกกระทำด้วยใจอันบริสุทธิ์ ลูกขออุทิศส่วนกุศลนั้นให้แก่แม่อันเป็นที่เคารพรักสุดบูชาของลูก

ร้อยชูฤๅเท่าเนื้อ	เมียบคน
เมียบแก้พันฤๅดล	แม่ได้
ทรงครรรภ์ตลอดเป็นคน	ฤๅง่าย เลยนา
เลียงยากนักท้าวไท	ธิดาผู้ มีคุณ

(ลิลิตพระลอ)

พฤษภกาสร อีกรุกขรอันปลดปลง
โทหนต์เส่นังคง สำคัญหมายในกายมี
นรชาติวางวาย มลายสนทงอินทรีย์
สถิตท่วแต่ชีวิต ประดับไว้ในโลกา

(กฤษณาสอนน้อง—กรมพระปรมาภิไธยในรศ)

ตืนงงไขว้หาก เห็นกัน
นมไก่ไก่สำคัญ ไกรู้

หมู่ใจต่อใจหัน เห็นเล่ห์กันนา

เชิงปราชญ์ฉลาดกล่าวผู้ ปราชญ์รู้เชิงกัน
(โคลงโลกนิติ)

กวีสง่าแม่น มณีสาร

คำเพราะคือสังวาลย์ กอบแก้ว

ควรเพิ่มกิริยาการ กวีเวท เทอญพ้อ

กอบกิจประเสริฐแล้ว ไม่ต้องร้อนตัว
(พระนลคำหลวง—รัชกาลที่ ๖)

ความรู้เปรียบคู่ด้วย กำลัง กายเฮย

สุจริตคือเกราะบัง ศาสตร์พร้อม

บัญญัติประตุงตั้ง ฮาวุธ

คุณสมบัติต่างโลบ้อง ฮาจแกลวกกลางสนาม
(รัชกาลที่ ๕)

ดูข้าเมื่อใช้ งานหนัก

ดูมิตรพวงศารัก เมื่อไร

ดูเมียเมื่อใช้จัก จวนชีพ

ฮาจจักรู้จิตไว้ ว่าร้าย ฤาดี
(โคลงโลกนิติ)

ความรักเหมือนโรคา บันดาลตาให้มีมม

ไม่ยินและไม่ยด ฮูประสัคคะไตไต

ความรักเหมือนโคตึก กำลังคึกฉิ่งไว้

ก็โลดจากคอกไป

ถึงหากจะผูกไว้

ยังห้ามกยงคดง

เสียมี่เพราะป่าปก

ดินดีเพราะหญ้าบัง

จะดูวรวชวิตที่ทาง

จะดูนางคุณแม่เหมือนแลเห็น

ถึงลูกยางห่างต้นหล่นกระเด็น

ก็จะเป็นเช่นเหล่าตามเผ่าพันธุ์

บ่ยอมอยู่ ณ ที่ซึ่ง

ก่ดิ่งไปด้วยกำลัง

มีหวดคิดถึงเจ็บกาย

(มัทนะพาธา—รัชกาลที่ ๖)

บ่ารกเพราะเสียมี่

หญ้ายังเพราะดินดี

(รัชการที่ ๖)

(พระอภัยมณี—สุนทรภู่)

ประวัติบุรุษไขว้

ว่าฮาจจะยังขนม

และยามจะบรรลย์

รอยบาทเหยียบแน่นไว้

ให้ผู้หญิงทงแคว้น

คือเกียรติยิ่งจริงใจ

คำขวัญสูงสุดใจ

ไม่ปล่อยตนเสียมี่ด้อย

เตือนใจ เรานา

เลิกได้

ทงซึ่ง

แหบพันทวายสมัย

(รัชกาลที่ ๖)

แดนไทย

จวบม้วย

ดวงจิต หญิงเฮย

เมื่อได้เงินทอง

(สำนักวัดนธรรมฝ่ายหญิง)

เป็นข้าราชการกิจตั้ง

สัตย์ซื่อถือเจ้าชู

บ่บ่เป็นแต่ปากค

ตลอดชีพจึงดีได้

กตัญญู

เชิดไว้

คำฮวด ฮ้างแฮ

ห่อนกลังกดับกลาย

(โคลงโลกนิติ)

ฉายแสงพระศพฟาโรห์

สุกัญญา แสงขมก

มีคำทำนายนายจาร์กอยู่บนหีบศพอาบยาอายุนับพันปีของอียิปต์ว่า

“มันผู้ใดมายุ่งเกี่ยวกับศพของข้ามันผู้นั้นจงพินาศ”

คำขู่อันนั้นเป็นความจริง อย่างน่าสัพทกัณฑ์ เพราะผู้ใดหาญกล้าบุกเข้าไปในสุสานบิรามิดที่ฝังพระศพ พระเจ้าฟาโรห์ผู้ยิ่งใหญ่ แห่งอียิปต์ ผู้นั้นต้องตายทุกรายไป

ฝรั่งไม่ถือ.....ฝรั่งไม่กลัว เขาจึงไปเอาพระศพภายในโลงไม้ทาทองของพระเจ้าตุตัน คาเมน ออกมาจนได้ ตุตัน คาเมนเป็นฟาโรห์ที่หนุ่มมากและ ห้าวหาญ ที่สุดในอียิปต์โบราณพระศพอันมีลักษณะเหมือนใบไม้แห้ง แต่ยังมีผมและหนังติดอยู่ทุกอย่าง บอกให้รู้ว่าตลอดเวลา ๓๓ ศตวรรษไม่ใช่เวลาอันสั้นเลย แต่ทว่าชาวอียิปต์สามารถรักษาพระศพไว้ในสภาพที่ดียิ่งได้

๕๖ ปีมาแล้วที่ฝรั่งเอาพระศพ ตุตันขึ้นมาจากบิรามิด—สุสานของพระองค์เท่านั้นยังไม่พอยังถ่ายภาพแจกจ่ายกันไปทั่วพิพิภพกัน

ทว่ายุโรป อยู่มาวันหนึ่งมีคนหัวแหลมคิดฉายแสงเอ็กซเรย์ที่พระศพนั่น

เขาเริ่มฉายแสงเข้าไปแต่ก็ไม่เห็นอะไร เพราะ หีบศพ ทอง ไม้ หนา เปอะ แสง แกมมา (Gamma) เท่านั้นที่สามารถผ่านทองเข้าไปได้ภายในระยะห่าง ๕ ฟุตฉายกันอยู่นานถึงสองชั่วโมงจึงพบว่าบนพระปรางข้างหนึ่งของฟาโรห์มีแผลเป็นปรากฏอยู่ชัด

ส่วนหีบนั้นก็น่าพิศวง ทำอย่างไรจึงได้ไม้หนาใหญ่พอที่จะทำหีบหนึ่งใบได้โดยไม่ต้องตัดต่อ ที่พระพักตร์และพระเศียรก็แกะสลักไว้สวยงาม แสง เอ็กซเรย์แสดงให้เห็นว่าหีบพระศพไม่ใช่ไม้ที่อ่อนเดี่ยวแต่จะต้องต่อไว้อย่างละเอียดพิถีพิถัน ทาด้วยทองหนา ๆ อีกหลายชั้นและใช้ทองใบแผ่นโต ๆ ตอกลงไปปิดสนิทไว้อีกทีหนึ่ง วิธีฉายแสงนี้เรียกว่า ราดิโอกราฟฟี (Radiography) เป็นวิวัฒนาการใหม่อีกชั้นหนึ่งของภาพถ่ายภาพ (Potography).....

เพลงพาเพลิน

ประภมกล-สุมาลี

กล่อมวนา

ฉัน...ต้องหลงอ้างว้างกลางป่า
สุดเหนื่อยแฉกหาผู้ชื่น
ป่าเปลี่ยววเชนน ไม่มีชน
ตักตวนคำคินทอตถอน

เหงา...สุดเหงาต้องทรุดลงนั่ง
ต้องพักหยุดยั้งกลางป่า
เห็นคเหนอยเมื่อยลำแรงอ่อน
อกสั่นรอน ๆ ถอนใจ

หวาดกลัวออกเต็นระริ้วแจ้วไป
เสียงดังมาไกลดุจดังผีไพรเรียกฉัน
โถ...ภูตผีนางไม้ในป่า
โปรดชมรักษาไพรนั้น
ยิ่งตักยิ่งหนาว
จนสั่นหวาดหวั่นไม่รู้ทาง

โถ...ค้ำนอนนอนไหนกันเล่า
ยิ่งคิดยิ่งเหงาไม่สร้าง
ยิ่งตักยิ่งนึกต่าง ๆ
หยุดหว่างกลางทางอยู่นาน

หนูน ..ท่อนไม้แทนหมอนนอนป่า
อาศัยเขตมาเป็นบ้าน
ถึงโคกแทนมุ้งแฉ่ม่าน
อุตล้าหักพัดพ่นแรงใจ

ไหว้วอน ..ลูกมาชอนนอนกลางไพร
เข้าชนลูกจะไปโปรดจงคุ้มไพรเถิดหนา
เสียง...หรีงร้องแซ่ของตนน
ดังเสียงแต่เขาลนป่า
เปรียบหนึ่งเพลงซึ่งวิญญา
กล่อมป่าคราดันนอน.

พรานล่อเนื้อ

เจ้ายกควงให้
 เขายมในทีเหมือนเจ้าจะมีรักอารมณ์
 ยิวเรียมให้เหงามิใช่เจ้าชื่นชม
 ออกเรียมก็ตรม ตรมเพราะคมตาเจ้า
 เรียมพะวักพะวง
 เรียมคิดทะนง แลดูเรียมก็คงหลงตาย ปล่า
 ดงพรานล่อเนื้อ เงอแลดูเล็งเฟงเขา
 ยิวใจให้เมาเมาแล้วยงนั้นแล
 นาวศรเล็งเฟงเขาทุกสิ่ง
 หากเจ้าหมายยงก็ยงชีแม่
 ยิงออกเรียมดักแฝด
 เงอแลดูแม่อย่าแปรอย่าเปลี่ยนใจ
 เรียมเจ็บช้ำอร่า
 เจ้าเงอเจ้าเงาแลดูเจ้าก็ล่าถอยทันใด
 เจ็บปวดหนักหนาเงอแล้วราเล็กไป
 เจ็บยิ่งตั้งได้โยมิยิงพิเศย.

หนองบัว

ลมเย็นพรวิ พัดปลิวลิวมา
 แนวไม้ไผ่ไกลสุดตาดูเหมือนว่าเป็นไพรศณท์
 เห็นบึงนานอง ฉันทมองนาวน
 ไม้ใบที่หล่น พรวิวนร่วงดิ่งลงไป...
 จวนสลัว หนองบัวข้างงาม
 มองเห็นวิมานเมฆยามลอยฟ้าเด่นดูสุดใด
 นาวนพรวิรว พัดบัวพัดใบ
 คละลอลอยลิวไป เกล็ดในภาพงามเย็นตา
 ราตรีเฟิงเขื่อนเห็นเด่นเดือน
 เหมือนจิตเรา นางามด้วยเงาจากฟ้า
 ดวงบนนั้นไกลนัก เกินจักเชียมคว่า
 เดือนแก่นนมาให้ชม.
 ชารน้ำพอง หนองบัวแห่งใด
 ไม่เหมือนหนองบัวที่ใจ เรานได้เคยดูชม
 ถึงตัวร้างไป หัวใจขอม
 หนองบัววันรมย์ หนองบัวที่ชมจันทร์แมน.

ครวญถึงเจ้า

ไอ้คงร่วมบุญปางบรรพ
ตัวฉันจึงได้มาเจอ
เอื้อเฮอช่างงามเหลือเกิน
จะมองแห่งใดงามตา
งามทั้งที่ท่าพาเพลิน
เจ้างามเกินกว่าเทวี
เพียงแรกเจอรักเธอนั้นที่
ถูกตามและใจของพี่
คงมม่นต์ผูกสัมพันธ์
จะนานสุดนานยอมทน
ทุกหนทุกแห่งไกลกัน
เพื่อรอวันคู่เคียงเธอ
มันใจตั้งใจจริง ๆ
รักหญิงทุกสิ่งจริงเฮอ
ไม่ลวงหลอกเธอขวัญเฮย
หากบุญร่วมกันเคยมี
ชาตินี้คงได้ชมเชย
ปองรักจะเฮยความนัย

สุดกังวลเหลือทนดวงใจ
ไอ้ความรักรมสุขใหม่
จิตใจให้ห่วงถึงเธอ
หากเธอมอบใจและกาย
จะหมายมุ่งแต่บ้ำเรอ
เสมอจนชั่วชีวา
เจ้าเพียงพูดจาพาที
พนกปลมวิญญา
สุขใดไม่กล้าเหมือนเคย
โปรดจงเชื่อในไมตรี
จะรักภักดีทราชมเชย
ไม่เคยเลยจะแรมรา
อยากใกล้เธอพบเธอพูดจา
แต่เพียงนึกเดียวเห็นหน้า
ก็พาเป็นสุขฤทัย
เทพจงโปรดดลใจนาง
อย่าร้างวางห่างกันไป
สักวันคงได้ครองกัน.

COME TOGETHER

The Beatles

Here come old flat top
He come grooving up slowly
He got joo joo eyeball he one holy roller
He got hair down to his knee
Got to be a joker he just do what he
please
He wear no shoeshine he got toe jan
football
He got monkey finger he shoot
Coca-Cola
He say I know you—you know me
One thing I can tell you is you got to
be free
Come togeth—er right now, ovr me
He Bag Production he got walrus
gumboot
He got Ono sideboard he one spinal
cracker
He got feet down below his knee
Hold you in his armchair
You can feel his disease
Come togeth—er right now, over me
He roller-coaster he got early warning

He got Muddy Water he one Mo-jo
filter

He say one and one and one is
three

Got to be good looking

'Cause he so hard to see

Come togeth-er right now,

Come together...yeah...

OLE TURKEY BUZZARD

Jose Feliciano

Ole turkey buzzard

Ole turkey buzzard flying' flying' high

He's just awaitin' buzzard's just
awaitin'

Waitin' for something' down below
to die

Ole buzzard knows that he can wait

'Cause ev'ry mother's son has
got a date

A bate with fate, with fate.

He sees men come, he sees men
go

Crawlin' like ants on the rocks
below

The men who scheme, the men
who dream

☪☪

And die for gold on the rocks
below

Gold, gold, gold, they just gotta
have that, Golb, gold, gold.

They'll do anything for gold

Ole buzzard knows that he can
wait

'Cause ev'ry mother's son must
give a date

A date with fate, with fate

For men will come and men will
go

Crawlin' like ants on the rocks
below

But they can wait, they can do
their scheme

And all they want is that gold
below

Gold, gold, gold, just forget about
that

Gold, gold, gold

You can live without that gold

Forget that gold hey-hey

You can live without that gold
ah-ah

ทำไมฉันจึงรักแม่มากกว่าคนอื่น

“สัทมพู”

จะไม่ให้ฉันรักแม่ได้อย่างไร ในเมื่อฉันเป็นเด็กกำพร้าพ่อ ตั้งนั้น
จึงไม่มีใครที่ฉันจะมอบความรักทั้งหมดให้นอกจากแม่ ฉันรักแม่พอ ๆ กับ
ที่แม่รักฉัน แม่ทั้งรักและตามใจฉันทุกอย่าง จนทำให้ฉันเคยตัว แม่ไม่
เคยเล่าอะไรเกี่ยวกับชีวิตแม่ให้ฉันฟังเลย ฉันยังเป็นเด็กจึงไม่อยากจะสน
ใจอะไรมากนัก ฉันทราบเพียงแต่ว่าแม่เป็นผู้ให้กำเนิดฉันเท่านั้น และ
แม่ยังต้องตามใจฉันทุกอย่าง และเนื่องจากความรู้สึกอันเอยประกบ
กับความรักที่แม่มอบให้กับฉันอย่างไม่มีวันหมดสิ้นจึงทำให้ฉันกลายเป็นคนที่
เอาแต่ใจตัวเอง เมื่ออยากได้อะไรก็ต้องเอาให้ได้

ดิฉันยังจำได้ว่า ครึ่งหนึ่งฉันเคยอยากได้ดวงจันทร์ทั้งสองแสงสัก
ดวงอยู่บนท้องฟ้าฉันนั่งจ้องดวงจันทร์อยู่คนเดียวหน้าบ้านและเกิดอยากได้
มันขึ้นมาทันที ฉันบอกแม่แต่แม่กลับบอกฉันว่า “ดวงจันทร์เป็นสิ่งศักดิ์
เขมมนะลูก ขออย่างอื่นเถอะแล้วแม่จะขอให้” เท่านั้นเองฉันก็นอนกลิ้ง
กับพนักงอนนอนบ้านให้แม่เอาดวงจันทร์มาให้ได้ ฉันบอกแม่ว่า “ถ้า
แม่ตัวดำเกินไปก็เอาเก้าอี้มาต่อเอาดวงจันทร์มาให้หนูสิ” แม่ถอนใจแล้ว
ปลอบดิฉันว่า “เอาเถอะ พรุ่งนี้แม่จะขอตุ๊กตามทองแสนสวยที่ลูกไม่เคย
เห็นมาก่อนเลยมาให้ลูก นิ่งเสียเถิดนะ” ฉันนั่งงีบเพราะที่ฉันร้องไห้
ไปนนักเพื่อเอาชนะใจแม่เท่านั้นเอง

เมื่อโตขึ้นฉันเป็นคนมีปมด้อยเพราะเป็นลูกไม่มีพ่อ แต่นิสัยเดิมก็
ยังไม่หาย และก็เช่นเคยฉันอยากได้เสื้อสวย ๆ ที่ทันสมัย ถึงแม้ราคามัน
จะแพงลิบลุคแต่แม่ก็ขอให้ฉัน ถ้าฉันไม่ได้อะไรสมใจฉัน ๆ ไม่นอนกลิ้ง
ตะโกนนอนบ้านเหมือนเดิมอีกแต่ฉันจะแอบไปนั่งร้องไห้อยู่คนเดียวที่หลังบ้าน
สักครู่ก็จะมีมืออื่น ๆ มาลูบศีรษะของฉัน พร้อมกับเสียงปลอบเบา ๆ ว่า
“นิ่งเสียเถิดลูกแล้วแม่จะขอให้” เท่านั้นฉันก็นิ่งงีบ

เรื่องการเรียนรู้ของคนนั้นไม่ต้องห่วง
ตกแทบทุกครั้งแต่ฉันก็ไม่ได้สนใจ เพราะ
แทบทุกครั้งที่คุณมา บอกผลการ สอบกับแม่ที่
ไร แม่ไม่เคยดูหรือว่ากล่าวฉันเลยแม้แต่
ครั้งเดียว มีแต่การปลอบประโลมให้ฉัน
ตั้งใจเรียนใหม่เท่านั้นเอง แต่ที่น่าแปลกทุก
ครั้งที่มีการ สอบประจำ เทอม หรือสอบซ่อม
หรือสอบชั้นชั้น ฉันไม่รู้ว่าฉันสอบชั้นมาได้
อย่างไร

เมื่อการสอบไล่ของชั้นม.ศ. ๓ ผ่านไป
ปรากฏว่าฉันสอบตก เมื่ออยู่กับเพื่อน ๆ ฉัน
ไม่รู้สึกเสียใจอะไรมากนัก แต่เมื่อเพื่อน ๆ
กลับบ้านหมดแล้วเหลือฉันคนเดียวฉันนึกถึง
แม่ ฉันก็ต้องเสียใจนำตาซึมออกมาเอือฉิ้น
ขอบตา ฉันมีมโนภาพเห็นแม่เห็นแม่เป็น
หญิงวัยกลางคน ร่าม่อม รวากับคนอด
อยาก นั่งหลังรถทำขนมขายอยู่คนเดียว
ดิฉันก็ปล่อยโฮออกมาโดยไม่รู้ตัวรีบวิ่งกลับ
บ้านแล้วซบหน้าลงกับตักแม่ แม่คงจะรู้เรื่อง
ราวดีแต่ดูแม่ประหลาดใจนิด ๆ เพราะแม่ไม่
เคยเห็น อาการอย่างนั้นจากลูกสาวเลย เมื่อ
ฉันเงยหน้าขึ้นฉันก็พบรอยยิ้มเศร้า ๆ ของ
แม่ “ลูกเอ๋ยจงพยายามต่อไปเถิดลูกแม่แน่
ใจว่า คราวนี้ ความ พยายาม ของลูก คง ต้อง
สำเร็จ แม่ให้อภัยลูกเสมอจ๊ะ”

นี่แหละเป็นเหตุที่ทำให้ฉันรักแม่อย่าง
ที่สุดไม่มีอะไรที่ฉันจะรักเกินแม่อีกแล้ว

จำใจลา

อ.ภ.ร.

เปิดหนังสือตั้งแต่นั้นจนเกือบจบ
ฉันอ่านพบคำว่าคุณาก่อนเพื่อน
แม้จากไปไกลห่างไม่ร้างเลือน
ดูช่างเหมือนนัดกันไว้ให้คล้ายกัน
บ้างว่าลาตักสารพัดถิ่นที่อยู่
บ้างกราบลาคุณครูผู้สร้างสรร
บ้างก็ลาเสาะไกลโศกาลัย
แต่ตัวฉันจะเขยปากยากเต็มที
จะให้ลาได้อย่างไรเมื่อใจรัก
จะให้หักใจลาหันหน้าหนี
จะให้ปากเอื้อนเอ่ยเฉยจวิ
ก็ไม่มีคำว่าลาออกมาเลย
เมื่อคิดถึงกายหน้าอนาคต
ที่ใสสดแจ่มสว่างอย่างผ่าเผย
จำใจต้องอำลาอำปากเปรย
ทั้งที่เคยคิดไว้ว่าลาไม่ลง

ดาวหาง ดาวฤกษ์ ที่นารายณ์

จากหนังสือ วิทยาสาร ๘ ๖.ค. ๒๕๑๒

นิยายของกลุ่มดาวเค้หรือดาวนายพราน (Orion)

ตามนิยายไทยที่เล่ากันมีเฉพาะกลุ่มดาวเฒ่าซึ่งเป็นกลุ่มที่มีดวงฤกษ์ ๓ ดวงอยู่ในกลุ่มดาวเค้ ว่าเป็นดวงจันทร์ที่พระรามแผลงศรให้อุปติชน ขณะที่พระองค์ยกกองทัพออกไปปราบทศกัณฐ์ที่กรุงลงกา เพื่อค้นหาพระลักษมณ์ที่ถูกหอกโมกษศักดิ์ พระรามให้สินนทพาไปทีสนามรบ แต่เป็นกลางคืน เตือนมีคมเมฆคลมไปหมด สินนทจึงพาพระรามหลงทาง พระรามถึงกับต้องแผลงศรทชื่อ "จันทราทศย์" ให้เป็นพระจันทร์ ๓ ดวง ลอยสว่างบนท้องฟ้าพระรามจึงพบพระลักษมณ์ที่ถูกหอกโมกษศักดิ์อยู่ในสนามรบ

ส่วนกลุ่มดาวที่เป็นหัวเค้หรือดาวมิกคีร์นั้นนิยายไทยเล่ากันว่า ครึ่งหนึ่งนางแสนนาง มีภษตรีของคหنگเสด็จออกล่าสัตว์ในป่าแห่งหนึ่ง ได้ทรงเห็นแม่กวางทองแก่ตัวหนึ่งวิ่งผ่านไป ครั้นเสด็จเข้าไปใกล้ทรงพบว่าแม่กวางตกลูกไ้ตัวหนึ่ง พระองค์ทรงมีเมตตาจึงทรงเอาลูกกวางมาเลี้ยงไว้ในอุทยาน ในเขตพระราชฐาน เมื่อลูกกวางเติบโตขึ้นพระองค์ก็ทรงรักใคร่เอ็นดูมากยิ่งจน ถึงกับไปโอบอุ้มและดูแลด้วยความลุ่มหลงในความน่ารักน่าเอ็นดูเป็นเนืองนิจ จนเห็นท่าพระมเหสีทำให้พระมเหสีทรงกริ้วโกรธและริษยาลูกกวางเป็นอย่างยิ่ง เมื่อมีโอกาสพระนางจึงลอบฆ่าลูกกวางนั้นเสีย เมื่อภษตรีทรงทราบก็ทรงโกรธพระมเหสีและทรงอาลัยลูกกวางนั้นเป็นอย่างยิ่ง ทำให้พระองค์ไม่เสวยพระกระยาหารเป็นเวลานาน ที่สุดพระองค์ก็ทรงประชวรสิ้นพระชนม์

เทพยดาฟ้าดินทรงทราบเหตุการณ์นั้นโดยตลอด ถึงทรงบันดาลให้มีดวงดาวฤกษ์กลุ่มเล็ก ๆ เรียกว่า "ดาวกลุ่มหัวเนอหรือมิกคีร์" บนท้องฟ้า เพื่อบรรจงให้เป็นเครื่องเตือนสติแก่ผู้ใดพบเห็นกลุ่มดาวนี้ ให้พึงจำไว้ว่าผู้ใดทำตนให้อยู่ในความลุ่มหลงในสิ่งใดแล้ว ก็มักจะได้รับความทุกข์ทรมานจากสิ่งนั้น หรืออีกนัยหนึ่งก็คือความรักที่ขาดสติมักจะนำความทุกข์มาสู่ตนเสมออนันต์

ประมุขรัตน์ สุตตเขตต์

ที่ตำบลตาลเดี่ยว จังหวัดกาญจนบุรี อันเป็นตำบลเดียวกับนางแบบสาวชาวเดินมาர்க มีสตอร์รี่ ถูกฆาตกรฆ่าเปลือยนำมาทางไถหน และทำให้ตำรวจไทยต้องควานหาหลักฐานมัดฆาตกรให้ทันไม่หลุด ได้มีเรื่องราวอันทำให้ชนลูกชนพอง เรื่องนี้เกิดขึ้นหลายปีมาแล้ว คนที่รู้เรื่องนี้จะมีอายุอย่างต่ำๆ ไม่เกิน ๕๐ ปี

ครึ่งหนึ่งชาวบ้านโจษจันกันถึงเรื่องผีปอบ ในระยะแรกๆ ยังไม่มีใครรู้ว่าผีปอบเกิดขึ้นในหมู่บ้านต่างเข้าใจกันว่ามันักเลงตทตตยา ผันหรือกัญชา ดอดมาดักขโมยเบ็ดไก่ เพราะปรากฏว่ามีเบ็ดไก่หายไปแทบทุกบ้าน แต่หนักๆ เข้าชาวบ้านก็เห็นผิดสังเกตเพราะเบ็ดไก่ที่หายไปนั้น มีซากให้ชาวบ้านเห็นคือ ไข่ตัวขโมยที่แอมมากินไถ่กินกินไม่หมด ทั้งเศษเรียกวาดไว้ในเล้า

ผีปอบ

ลาวรรณี

“เดือปลากะมังวะ” ชาวบ้านคนหนึ่งออกความเห็น

“เดือปลาหรือผีปอบกันแน่วะ” อีกคนหนึ่งค้านชน

“เฮ็งนะชผีปอบ” คนแรกขัดแย้งอย่างไม่พอใจที่มีผู้ค้านความคิด

เห็นของตน

แต่เมื่อมีคนพูดถึงเรื่องผีปอบคนก็เลยพลอยเอาไป พูดกันต่อไปเรื่องราวของผีปอบ จึงลุกรามไป ด้วยความรวดเร็วแล้ว ต่างก็ค้นหา ตัวผีปอบหรือคอยดักจับผีปอบกันให้ได้

เข่าว่ากันว่าผีปอบก็คือคนเราดี ๆ นี้เองแต่เมื่อเข้าไปถึงก็ชอบกินของสด ๆ คาว ๆ และถ้าหาอะไรกินไม่ได้ก็จะกินตับไตได้ฟองของเจ้าของที่มีมันสิ่งอยู่ ถ้าเกิดกับใครแล้ว ก็มักตายทุกรายนอกเสียจากรู้ตัวเสียก่อนและรีบเรียกหมอผีมาจัดการไล่ให้ออก

เรื่องผีปอบเกิดขึ้นในหมู่บ้าน ยังเป็นเรื่องที่ชาวบ้านค้นหากันอยู่ต่างจับตาดูว่าใครจะเป็นผีปอบ ?

“ข้าชกสงสัยไต่บุญเสียแล้ว เห็น
มันรเปลวระ หมูนมันคูนม ๆ เก็บตัวเงียบ
ไม่ยอมพูด หรือส่งสติกับใครเหมือนเมื่อก่อน
มันไม่เป็นอย่างนั้นหว่า”

ทิดมาก กับ นายทอง เพื่อนเกลอด้วยกัน
เมื่อก่อนทิดมากพูดเช่นนั้น นายทองก็เฉยพลอย
เห็นจริงเห็นจังไปด้วยและนับตั้งแต่วันนั้นมา
นายทองก็คอยจับตาดูนายบุญ ซึ่งแต่ก่อน
เป็นคนสนุกสนาน ร่าเริง แต่เดี๋ยวนี้กลับ
กลายเป็นตรงกันข้ามเป็นคนละคนไป

คืนนั้น นายทองชวนทิดมากไปที่บ้าน
นายบุญ ปรากฏว่านายบุญไม่อยู่บ้าน สอบ
ถามคนในบ้านได้ความว่า นายบุญออกไป
นอกบ้านไม่มีใครรู้

“มันต้อง แอบไป ซโมย ใ้ในเค้าใคร
แน่ ๆ” นายทองกล่าวอย่างมั่นใจ

“ลุงเอ็งออกไปนานหรือยังวะไอ้จ้อย”

ทิดมากถามหลานชายนายบุญ

“นานแล้วจะนำมาก”

“มันจะต้อง ย่องไป บ้านใคร บ้านหนึ่ง
แน่ ๆ” ทิดมากเปรยเบา ๆ

“ลองไปบ้าน นายใช้ตุ้” นาย
ทอง นั่งนึก อยู่ครู่หนึ่ง ก็คิดว่าบ้าน นายใช้
เป็นบ้านทึม เบ็ดถี่มาก และเตียงดู ไร่อย่างดี
เพราะนายใช้มีอาชีพผสมพันธุ์ เบ็ดและไก่ไว้
ขาย เมื่อก่อนได้ตั้งนั้นทั้งสองจึงตรงไปบ้าน
นายใช้

เมื่อคนทั้งสองไปถึงบ้านนายใช้ และ
ย่อง ไป ที่เค้า เบ็ดถี่แล เห็นร่าง ตะคุ่ม ๆ ของ
ใครคนหนึ่งกำลังนั่งขัดสมาธิกินเบ็ดเป็น ๆ อยู่
อย่างเอร็ดอร่อย ทำให้ทิดมากและนายทอง
อกสั่นขวัญหายเย็นไซ้สันหลังวาบ

“นายบุญต้องเป็นผีปอบแน่ ๆ ทิดมาก
กล่าวเช่นนั้นแล้วก็ดูตนายทองออกวังไม่ยอม
เหลียวหลังจนในที่สุดทิดมากก็มารู้สึกตัวอีก
ที่เมื่อตัวเองได้ตกมานั่งหอบด้วยความเหนื่อย
ในความฝันของตัวเองอยู่ที่ข้างเตียงนอนของ
ทิดมากนั่นเอง

เสียส้นรัก ศักดิ์ไม่เสีย

ธนิศ ศรีสวัสดิ์

เสียแรงฉันทน์มั่นใจในคำรัก
เสียแรงภักดิ์บักจิตคิดไหลหลง
เสียแรงที่เฝ้าหวงหวงพะวง
เสียแรงรักมั่นคงตรงต่อเธอ
สิ้นสุดที่ความล้มพินัยกันครึ่งเก้า
สิ้นสุดที่จิตเราที่เฝ้าเฉย
สิ้นสุดที่ความฝันไม่ขอเจอ
สิ้นสุดที่หญิงเช่นเธอทำชาตรวง
ศักดิ์ของเธอช่างไม่มีดีเหลืออยู่
ศักดิ์เจ้าชู้ชู้มากลั่นจนใหญ่หลวง
ศักดิ์ของเธอมีแต่ศักดิ์หลอกลวง
ศักดิ์ในกลวงนอกหน้าดูแคลน
ไม่โศกเศร้าเลยสักนิดเมื่อผิดหวัง
ไม่โศกเศร้าในความหลังครึ่งหวงแหน
ไม่โศกเศร้าแม้เธอมีรักใหม่แทน
ไม่โศกเศร้าหรือคิดแค้นสักนิดเดียว
เสียเธอไปใจฉันไม่เสียศักดิ์
เสียคนรักศักดิ์ไม่ร้างยังแน่นเหนียว
เสียคนดวงเช่นเธอคือจริงเชียว
เสียรักแม่เปลาเปลายกขอยอม.....

มุขตลก

โดย จักร

ศูนย์ไม่มีค่า

ณ. โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในชั้น ป. 4 เป็นชั่วโมงเลขคณิต ครูอธิบายว่าศูนย์
นั้นไม่มีค่า พอดีเหลือบไปเห็นเด็กชาย สง่า กำลังก้มหยิบกระดาษ

ครู สง่า 5+5 เป็นเท่าไร?

ค.ช.สง่า เป็น 1 ครับ

ครู 5+5 ต้องเป็น 10 ถึงจะถูก

ค.ช.สง่า เมื่อกครูอธิบายว่า 0 ไม่มีค่าครับ

ดำเหมือนกัน

ในการเลือกตั้งหัวหน้าคนผิวดำ บังเอิญเหลือเกินที่ได้คนผิวดำมาเป็นหัวหน้า
คนผิวดำ ข้าพเจ้าดีใจที่ได้ท่านมาเป็นหัวหน้าของข้าพเจ้า ถึงแม้ท่านจะเป็นคนผิวดำ
คนผิวดำ ข้าพเจ้าก็ดีใจเช่นกัน และข้าพเจ้าก็จะดูแลท่านให้ทั่วถึงกัน ถึงแม้ว่าข้าพเจ้า
จะเป็นคนผิวดำ แต่รับรองได้ว่า ใจของข้าพเจ้าเป็นสีเดียวกับผิวดำของท่าน
คนผิวดำ??????

แก้แค้น

เจ้าของบ้าน “นายเพิ่ม เดียวกับบ้านหน้อยนะ คุณจะไปอะไร”
นายเพิ่ม “ไม่ต้องถุหรือครับนาย วันเดียวคงไม่สกปรกหรือครับ”
เจ้าของบ้าน “ก็ได้เหมือนกัน คุณไปละ”
นายเพิ่ม “อ้อนายครับ ขอเงินครับ ผมยังไม่ได้รับข้าวเช้าเลย”
เจ้าของบ้าน “ไม่เป็นไร วันเดียวเท่านั้น แกคงไม่หิวหรือ เธอไว้พุงนักได้นะ”
นายเพิ่ม ??????

เรื่องถูก

วันหนึ่งครูกำลังสอนเลขอยู่ และตั้งโจทย์เลขไว้ข้อหนึ่ง บังเอิญเหลือบไปเห็น ต.ช. แก้ว
นั่งหลับอยู่ จึงเขาขอคัดไปย้ง ต.ช. แก้วแล้วถามว่า

ครู แก้วถูกหรือเปล่า (เลขถูกหรือเปล่า)

แก้ว ถูกครับ

ครู ถูกตรงไหน

แก้ว ถูกตรงศีรษะผมครับ

เรื่องช่วยปลูก

สามภรรยาคู่หนึ่งรักกันมาก วันหนึ่งสามต้องไปธุระแต่เช้า จึงบอกภรรยาว่า

สาม น้องจะ พึ่งช่วยปลูกพืตอนต์ 5 ด้วยนะจ๊ะ

ภรรยา ได้ค่ะ แต่พืตองช่วยปลูกน้องตอนต์สี่ด้วยนะคะ น้องจะได้มาปลูกพืตอนต์ 5

สาม ?/?????

ที่สุดในโลก

เก็บตกโดย "วรรษย์"

1. เกาะกรีนแลนด์นับเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีพื้นที่ราว 840,000 ตารางไมล์
2. แม่น้ำที่ยาวที่สุดในโลกคือ แม่น้ำ มิสซิสซิปปี ในสหรัฐอเมริกา ยาวประมาณ 4,200 ไมล์
3. แม่น้ำที่กว้างที่สุดในโลกคือ แม่น้ำอเมซอน ในอเมริกาใต้ กว้างประมาณ 170 ไมล์
4. เมืองที่มีโบราณวัตถุมากที่สุดคือ กรุงโรมประเทศอิตาลี
5. เรือบรรทุกน้ำมันที่ใหญ่ที่สุด ชื่อ เรือยูโนเวอร์เล็กเคอร์ สร้างในญี่ปุ่น
6. สะพานขึงเดี่ยวที่ยาวที่สุด ได้แก่ สะพานซานฟรานซิสโกโกลเดนเกต ยาว 13 กิโลเมตร กว้าง 200 เมตร
7. วังที่สวยงามที่สุดในโลกคือ พระราชวังแวร์ซายส์ ในประเทศฝรั่งเศส
8. วังที่ใหญ่ที่สุดคือ วังวาติกันของโป๊ป ในกรุงโรม ประเทศอิตาลี มี 4,000 ห้อง
9. ประเทศที่เล็กที่สุด ได้แก่ ประเทศมอนนาโก อยู่ใกล้กับประเทศฝรั่งเศส มีพื้นที่เพียง 920 ไร่
10. อุโมงค์ในภูเขาที่ยาวที่สุดคือ อุโมงค์ซิมพลอน ในเทือกเขาแอลป์ จากสวิสเซอร์แลนด์ถึงอิตาลียาวประมาณ 2,145 ไมล์
11. หลอดไฟฟ้าที่ใหญ่ที่สุด คือ หลอดไฟฟ้าเฮดสัน. ในสหรัฐอเมริกา
12. สัตว์โลกที่เห็นแก่ตัว และรักตัวมากที่สุดคือ มนุษย์
13. นกที่มองเห็นเหยื่อได้ไกลที่สุดได้แก่ เหยี่ยว
14. นาพุธรรมชาติที่สูงที่สุด ได้แก่ นาพุแห่งสวนสาธารณะ เยลโลว์โสตน์ ในมลรัฐไวโอมิ่ง สหรัฐอเมริกา สูงถึง 150 ฟุตเศษ
15. หอสมุดที่ใหญ่ที่สุดในโลกคือ หอสมุดรัฐสภาอเมริกันในกรุงวอชิงตัน มีเนื้อที่ประมาณ 90 ไร่

แปลกแต่จริงเชื่อหรือไม่

ชาญวิทย์

แม่ที่ไม่เคยรักลูก

สัญชาติญาณเช่นนี้ในสัตว์ต่างชนิดกันมีไม่เหมือนกัน สัตว์บางจำพวกไม่มีสัญชาติญาณเช่นนี้เลยเช่นแมลงบางจำพวกหรือเต่าเป็นต้น สัตว์พวกนี้วางไข่เสร็จก็ปล่อยให้ไข่ของมันออกเป็นตัวหากินเลี้ยงตัว ไปตามธรรมชาติโดยแม่ไม่ต้องเหลียวกลับมาดูอีกเลยว่าลูกของมันจะเป็นอย่างไร

สัตว์บางอย่างมีแต่ตัวเมียเท่านั้นที่สัญชาติญาณรักลูก แต่ตัวผู้ไม่มีสัญชาติญาณเช่นนี้เลย สัตว์พวกนี้ได้แก่กบบางจำพวกหรือสัตว์บางชนิดที่เมื่อผสมพันธุ์กันแล้วตัวผู้และตัวเมียแยกจากกันไปเลย ปล่อยให้ตัวเมียเป็นฝ่ายเลี้ยงลูกแต่ฝ่ายเดียว ตัวผู้ไม่เคยสนใจที่จะกลับมาดูแลลูกของมัน

หมาป่ามีลูกเป็นคน

หมาป่าที่เคยใจกันว่ามีลูกเป็นคนนั้น เป็นพวกหมาป่าที่เรียกว่าพวกหมาป่าตระกูล “วูล์ฟ” (Wolf)

ที่อื่นเคยหมาป่าพวกนี้เขาจัดอยู่ในจำพวกตระกูล *Canis lupus* เป็นหมาป่าตัวใหญ่พอ ๆ กับพวก “อัลเซเชียน” หมาป่าพวกนี้มันขี้ขลาดไม่กลัวคนหากมีพวก หลายตัวมารวมล้อมกัดคนกินได้แต่เนื้ของมันก็ชอบลักเด็กเล็ก จากพ่อแม่ที่เผละเรือไปทำเป็นลูกของมัน

นิทานต่อไปนี้เป็นเรื่องแปลเขามาเล่า
ต่อ เพื่อหลอกเด็กและผู้ใหญ่ให้หลงอ่านชื่อ
เรื่องภาษาฝรั่งใช้ว่า The Fraidy Cat Ritten
ชื่อภาษาไทยก็ควรจะใช้ว่า ลูกแมวขลาด
หรือลูกแมวขตน (เต็น ตกใจ กลัว) ขอให้
หนูน้อยและหนูใหญ่ทั้งหลาย เตรียมตัวเตรียม
ใจอ่านให้ค๊ะเนอเรื่องมั่งงน

วันหนึ่งลูกแมวสามตัวออกไปเดินเล่น
ในป่า

ทอมพูดว่า พี่จะเดินนำหน้าเอง เพราะ
ว่าพี่เก่ง และไม่กลัวใครเลย

ແปบักพูดต่อไปว่า แล้วฉันจะเป็น
คนเดินต่อจากพี่เอง เพราะฉันก็เก่งเหมือน
กัน

“ส่วนเจ้าเฟรดดีตาชาวนะ ต้องคอย
ตามเราสองคน เพราะว่าเจ้านะขลาด และ
ข้างกลัวไปเสียทุกอย่างในโลก” พี่ทั้งสอง
กล่าวพร้อม ๆ กัน

แล้วทั้งสามก็ออกเดินทาง ไปตามทาง
เดิน ผ่านสวน ในที่สุดก็เข้าไปในป่าซึ่งมี
ดอกไม้สวยงามมาก ได้ยินเสียงนกร้อง
เพลงอย่างไพเราะ ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียง
ดังทัง ๆ คล้ายกับ ...

‘เสียงมังกร’ ทอมร้องด้วยความกลัว
ทั้งทอมและແปบักใจกลัวมาก จน
เกินกว่าที่จะก้าวขาเดินต่อไป เฟรดดีตาม

นิทานหลอกเด็ก

อัจฉรา สาริกะ ภูติ

ว่า “พุดความังกรรปรางหน้าตาเป็นอย่างไรละ แล้วเพรดตก็คอย ๆ
คลานเข้าไปใกล้เสียงหึ่ง ๆ นั้น และแอบมองตุ๊กก้อ เฝื่อนและทีนน
เพรดตก็ไต่เห็น ... ผิงผิงใหญ่กำลังนอนหลับและตั้งเสียงกรนกันดังจน
ไปหมด

“อันที่จริง เรารู้อยู่แล้วว่าจะไม่เห็นมีอะไรที่น่ากลัวเลยสักนิด
เดี๋ยวนี้แหละ เพรดตตามพามาเถอะ” พทงสองกล่าว

ทั้งสองออกเดินตามกันไปเรื่อย ๆ แต่ทนนก็ไต่ยืนเสียงดังอยู่
ใต้พินดิน เหมือนกับ ...

“แผ่นดินไหว” แทบบรื่อง แล้วก็เกาะทอมไว้แน่นด้วยความกลัว

“ฉันยังสงสัยว่า แผ่นดินไหวเป็นอย่างไร” เพรดตพุดแล้วมันก็
คอยเฝ้าดูจนกระทั่งเสียงนั้นเงียบไป และได้เห็นตัวต้นโผล่ขึ้นมาจากพินดิน

“โอ้เอ๋ย อันที่จริง เรารู้หรือกว่าไอ้เจ้าตัวตุนนี่เองมันขุดรู”
พทงสองกล่าว

แล้วทั้งสองก็ออกเดินกันต่อไป ทนนทั้งสามไต่ยืนเสียงร้อง
จืด ๆ เหมือนกับ ...

‘เทวดา’ พทงสองร้องพร้อม ๆ กัน และออกวิ่งหนีจากป่าตรง
กลับไปบ้าน และเข้าไปมุดซ่อนอยู่ใต้เตียงด้วยความกลัวเป็นอย่างยิ่ง

“แหม ฉันอยากจะเห็นเทวดาเหลือเกิน” เพรดตคิด

แล้วก็คอย ๆ ออกเดินเข้าไปใกล้เสียงร้องนั้น และแอบมอง
เข้าไปในรูใกล้ ๆ กอหญ้า และก็ไต่เห็น ... ลูกหนูตัวเล็ก ๆ อ้วนจ้ำมา
สี่ตัวกำลังวิ่งเล่นกันอยู่

เพรดตหัวเราะแล้ว หัวเราะอีกด้วยความพอใจ

แล้วก็เดินกลับบ้านอย่างกล้าหาญ ตั้งแต่นั้นมาทางแทยบ และ
ทอมก็ไม่กล้าเรียก มันว่า เพรดตขี้ขลาดอีกเลย

นิทานหลอกเด็กก็จบเพียงเท่านี้ ถ้ามี โอกาสและคณะผู้จัดทำยิน
ยอมให้เขียนอีก ก็จะได้เขียนนิทานหลอกดวงอีกต่อไป

สวัสดิ์

ผลกีฬาสายสาธิตประจำปีการศึกษา ๒๕๑๒

ธีระพล

	ชนะเลิศ	ฟุตบอล	ได้แก่	ชาย	๑		
รองชนะเลิศ	"	"	"	"	๒		
	ที่สาม	"	"	"	๓		
	ชนะเลิศ	บาสเกตบอล	ชาย	ได้แก่ชาย	๑.	บาสเกตบอลหญิง	ได้แก่ชาย ๓
รองชนะเลิศ	"	"	ชาย	"	๒.	"	" " " ๒
	ที่สาม	"	ชาย	"	๓.	"	" " " ๑
	ชนะเลิศ	แฮนด์บอล	ชาย	ได้แก่ชาย	๑.	แฮนด์บอล หญิง	ได้แก่ชาย ๓
รองชนะเลิศ	"	"	ชาย	"	๓.	"	หญิง " " ๒
	ที่สาม	"	ชาย	"	๒.	"	หญิง " " ๑
	ชนะเลิศ	บึงปอง	ชาย	รุ่นใหญ่	ชาย ๑	ประสิทธิ์ เหลืองประเสริฐ	
	ที่สอง	"	ชาย	"	๒	สุฤษดิ์พงษ์ โกมุทานนท์	
	ที่สาม	"	ชาย	"	๓	ธีรพล กลัมพส	
	ชนะเลิศ	บึงปอง	หญิง	รุ่นใหญ่	ชาย ๒	อมรรัตน์ ตันวัฒน์	
	ที่สอง	"	หญิง	"	๑	กิติมา กลิ่นขาว	
	ที่สาม	"	หญิง	"	๓	เวตนา ชุ่มมี	
	ชนะเลิศ	บึงปอง	ชาย	รุ่นกลาง	ชาย ๑	อภิรัฐ ภักดีวงศ์	
	ที่สอง	"	ชาย	"	๓	อำนาจ รัตนภาพ	
	ที่สาม	"	ชาย	"	๒	พิทักษ์ ทปะนันท	
	ชนะเลิศ	บึงปอง	หญิง	รุ่นกลาง	ชาย ๒	เดือนใจ สุทธิพงษ์	
	ที่สอง	"	หญิง	"	๓	ศิริวรรณ นิลละอ	
	ที่สาม	"	หญิง	"	๑	ดาวณี คำอา	

ชนะเลิศ	บึงปอง	ชาย	รุ่นเล็กสาย ๓	อำนาจ รัตนภานพ
ที่สอง	„	„	ชาย „ „ ๑	พิษณุ วัชโรภาส
ที่สาม	„	„	ชาย „ „ ๒	พัฒนชาติ ภัคดีวงศ์
ชนะเลิศ	บึงปอง	หญิง	รุ่นเล็กสาย ๑	ดาวณี คำอาจ
ที่สอง	„	„	หญิง „ „ ๓	มาลินี ประเสริฐกลิ่น
ที่สาม	„	„	หญิง „ „ ๒	เนรมิต ถนอมขวัญ.

พระมาลัยจะมาโปรดแล้ว !

ประมุขรัตน์ สุตตเขตต์

พระมาลัย เป็นวรรณคดีเรื่องหนึ่งที่เป็นนิพนธ์ของเจ้าฟ้าธรรมธิเบศร์ ซึ่งทรงนิพนธ์ขึ้นเพื่อ คิดล้างบาปที่เคยกระทำมา เรื่องมดง

พระมาลัยเป็นพระอรหันต์เถระองค์สุดท้ายในพระพุทธศาสนา กิตติโรหชนบทในลังกาทวีป เป็นผู้ที่มีอิทธิฤทธิ์มาก และกอบกู้ไปด้วยเมตตาจิตอันแรงกล้า เคยไปโปรดสัตว์ถึงในเมืองนรก และสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ เคยขึ้นไปบนสวรรค์ได้พบกับพระศรีอารยเมตไตรย. ซึ่งจะมาตรัสเป็นพระพุทธเจ้าในภายหน้า

ครั้งหนึ่งเมื่อพระมาลัย ไปโปรดสัตว์ในนรก และสัตว์นรกส่งฝากความมาถึงญาติพี่น้องในเมืองมนุษย์ พระมาลัยก็นำความนั้นมาแจ้งให้ญาติพี่น้องทราบ พร้อมทั้งแนะนำให้ทำบุญให้ทำทาน เพื่อแผ่กุศลไปให้ญาติพี่น้องของตนที่ทนทุกข์ ทรมานอยู่ในนรก เพื่อจะได้พ้นจากทุกข์ได้บ้าง.

วันหนึ่งขณะที่พระมาลัย กำลังไปบิณฑบาต มีบุรุษยากจน เชิญใจผู้หนึ่ง มีความศรัทธาในพระมาลัย จึงเก็บดอกบัวในสระมาถวายพระมาลัย ๘ ดอก และตั้งปฏิธานปรารถนาให้พ้นจากความยากจนในภายภาคหน้า เมื่อพระมาลัยรับดอกบัวจากบุรุษนั้นแล้ว จึงดำริถึงสถานที่ต่าง ๆ ที่จะนำดอกบัวไปบูชา ที่สุดระลึกถึงพระจุฬามุนีในดาวดึงส์สวรรค์ จึงเหาะไปยังสวรรค์กระทำสักการะเจดีย์ในทิศทั้งแปด บังเอิญในขณะนั้นเป็นเวลาเดียวกับ ทำวမ်းชวานพร้อมด้วยเทพบริวาร. ไปนมัสการพระเจดีย์เมื่อทำวမ်းชวาน ทอดพระเนตรเห็นพระมาลัย จึงตรัสถาม พระมาลัยถึงเหตุที่พระมาลัยมาบูชา พระเจดีย์ถึงบนสวรรค์ พระมาลัยก็ขแจ้งตามความจริง และพระมาลัยได้พบกับ พระศรีอารยเมตไตรยพระมาลัยก็ถาม พระศรีอารยเมตไตรยถึงการที่จะลงมาตรัสเป็นพระสัมพันธัญญ์ในโลก

พระศรีอารย์ ก็บอกว่า เมื่อพระพุทธรูปล่องไปได้ ห้าพันปีแล้ว โลกจะว่างพระศาสนา
มนุษย์ก็จะระส่ำระสาย ไม่มีทยตทพิงพา ได้ความเดือดร้อนไม่มีความอับอาย จิตใจหยาบ
ช้า ยคนมีชื่อว่า "สัตถันดร" มนุษย์ในยุคนี้จะมีอายุยืนนานแค่ห้าขวบ เมื่อครบห้าพันปี
โลกก็จะอันตรธานพินาศไป พวกที่มีใจบาปหยาบช้าก็จะฆ่าฟันกันตายหมด ส่วนพวกที่ยัง
รักษาวรรณก็จะแอบซ่อนอยู่ตามถ้ำ และป่าเขา ก็ออกมาจากที่ซ่อนตั้งบ้านเรือน สร้าง
ครอบครัวและถิ่นฐานอาศัยกันใหม่ มนุษย์พวกนี้ก็จะมีความเป็นอยู่อย่างสงบสุข เว้นจาก
การเบียดเบียนกัน. จะตั้งอยู่ในกุศลกรรมมีใจซื่อสัตย์สุจริต มีเมตตากรุณา ตั้งหน้าประ
กอบการกุศล และทำอาชีพโดยสุจริต ไม่ตริขิงวิ่งราวกัน แข่งแย่งกันมิได้มีความประมาท
อายุคนจะยืนนานขึ้นจนถึงสองร้อย บรรดามนุษย์ที่เบียดเบียนกันก็จะเบียดเบียนกัน แม้แต่สัตว์ก็
เช่นกัน

สรุปได้ว่า สมัยนี้ เป็นสมัยสุขสมบูรณยิ่ง ของทุกสิ่งจะมีเองเป็นเองตามความ
ปรารถนาของคน ไม่มีการรบราฆ่าฟัน ไม่มีโจรผู้ร้าย มีแต่ความชื่นบานฤทธิรสเมื่อถึง
ยุคนี้ พระมาลัยก็จะลงมาตรัสเป็นพระพุทธเจ้าด้วยพระบารมีที่ได้ ปฏิบัติมาเป็นเวลาถึง
สิบหกสองร้อยแสนกัป

ฉะนั้นถ้าต้องการให้โลกมีความสงบสุข ปราศจากภัย อันตรายต่าง ๆ จึงตั้ง
หน้าทำความดี เพื่อลบล้างความชั่วร้าย และหลุดพ้นจากกองทุกข์ต่าง ๆ และพบพระ
มาลัยตั้งต้องการ

ร้านอำนวยชัย

เลขที่ ๑๖๘ ถนนพระราม หน้าศาลลูกศร ตลาดลพบุรี

จำหน่าย

เมล็ดพันธุ์ ผักต่างๆ แดงกวาพันธุ์ ดก
แตงโม พันธุ์ดอกไม้ ปุยผัก ปุยนา ปุยกล้วยไม้ ยากำจัดปูนา
ยากำจัดแมลงเต่าทองขนานแท้ สำหรับปลูกเมล็ดข้าวโพดเวลาปลูก
เพื่อกัน มด ปลวก กิ้งกือ จิ้งหรีด และ
ยากำจัด เพลี้ย หนอน และแมลงต่างๆ

ร้านรัตนากรณี

เลขที่ ๒๗/๑-๒๗/๒ ซอยราชดำเนิน ตรงข้ามโรงพยาบาลนเรนทร์นารายณ์ประสิทธิ์ ลพบุรี

จำหน่าย

เสื่อกางเกงสำเร็จรูปทุกชนิด ผ้าห่มนอน
มุ้ง เสื่อยกทรง ผ้าลายไทย ผ้าพื้นไทย โสร่งปาเต๊ะ
ลายสวย สดุดตา ผ้าพลาสติก ทั้งปลีกและส่ง
ยินดีต้อนรับทุกท่านในราคาย่อมเยา

แลนด์

เลขที่ ๓๓/๒ ถนนพระยาทำจัด
สี่แยกโรงเรียนเทคนิค (แผนกช่างไม้)
ลพบุรี

เป็นสถานที่ตัดเสื้อ กางเกงสำหรับ
ท่านชายและท่านหญิง ที่ทันสมัยที่สุด
ถ้าคุณต้องการ จะได้เครื่องแต่งกาย สัก
ชุด หรือเสื้อสักตัวหนึ่งหรือกางเกงสัก
ตัว ขอเชิญตรงไปปรึกษาที่ แลนด์
รับรองว่าท่านจะไม่ผิดหวัง ทางร้านมี
ช่างที่ชำนาญงานมาแล้วนานปี

นอกจากนี้ยังมีผ้าสำหรับ ตัดเสื้อ
กางเกง สีสวยสด ลายงามตาไว้คอย
รับใช้ท่านมากมาย

อย่าลืม! จะตัดเสื้อผ้าชุดใหม่ ขอ
เชิญตรงไปที่ แลนด์ แล้วท่านจะไม่
ผิดหวัง

ทางร้านบริการท่านด้วย
ราคาย่อมเยา และเป็นกันเอง

โทร. ๓๕

ด้วยอภินันทนาการ

จาก

เจริญรัตน์

เลขที่ ๑๓๐-๑๓๒ ถนนสุระสงคราม

ตึกแถวเจ้าพระยาวิชาเยนทร์

อ. เมือง ลพบุรี

อภินันทนาการ

จาก

ร้านธงชัยวนิชย์

เลขที่ ๘-๑๐ ถนนคูเมือง จังหวัดลพบุรี

ผู้แทนจำหน่ายเครื่องไฟฟ้านานาชาติ

เช่น

โทรทัศน์ พัดลม ตู้เย็น และอุปกรณ์อื่น ๆ อีกมาก

บริการท่านในราคาเยอเสมอ

อภินันทนาการ

จาก

สถานที่ตั้งยมท่านชาย “ กิติเกศ ” (แอร์คอนดิชั่น)

เลขที่ ๑๕๘ ถนนสุระสงคราม

ลพบุรี

**ร้านขายทอง
ภูมิสุวรรณ**

เลขที่ ๒๕ ถนนราชดำเนิน ลพบุรี
ตรงข้ามโรงพยาบาลนรี นารายณ์ประสิทธิ์

จำหน่ายทองใบ ๑๐๐%

เข็มขัดทอง เข็มขัดนาก

และ เครื่องทองรูปพรรณ

เครื่องเงินต่าง ๆ ทุกชนิด

ในราคาย่อมเยา

อภิรักษ์นันทนาการ

จาก

ผดุงเวชช์โอสถ
(หมอถ่าย)

เลขที่ ๗๔/๓-๗๔/๔ ถนนวิชาเขนทร์
ตรงข้ามศาลตัดหิน
ลพบุรี

จำหน่ายยาต่าง ๆ

มีแพทย์รับตรวจโรค

และเป็นเจ้าของยา

ตรา

พระนารายณ์

อภินันทนาการ

จาก

ร้านอาหารเดียร์ทอง

เลขที่ ๒๐๕ ถนนสุรสงคราม

ใกล้เทศบาล ปรากฏแบก

ลพบุรี

จงทำดี
จงทำดี
จงทำดี

ด้วยอาลัย
ด้วยอาลัย
ด้วยอาลัย

ไอ้ลาแล้วแก้วตาขอลาก่อน
จำจากจรไปไกลจนใจหาย
จะระลึกถึงกันจนวันตาย
ชีวาวยวิญญาณ์ไม่ผันไป
เมื่อสอบเสร็จสำเร็จผลทุกคนคิด
จะเรียนวิทย์เรียนศิลป์ ปริญญาเสียบใหม่
อนาคตของเรานม็อกไกล
จงใฝ่ใจพากเพียรเรียนวิชา
กุมภาพันธ์ครึ่งเก้าเราเคยสุข
เคยสนุกร่วมกันนานหนักหนา
กุมภาพันธ์หกครึ่งหลังนาตา
จำจากลาถิ่นแดนแสนอาลัย
ถึงเวลาพาเพื่อนเขื่อนมาสู่
มาไหว้ครูผู้อบรมบ่มนิสัย
แต่วันนี้ขอมอบกลอนก่อนจากไกล
แทนดวงใจของคนถิ่นอาตุร

จงทำดี จงทำดีจำไว้ ดีจะให้ผลชอบตบสนอง
จงทำดีจงทำดีให้ข้าของ ดีจะครองหนนนำผู้ทำดี
จงทำดีจงทำดีไว้เถิด ดีจะเชิดชูชกเพิ่มศักดิ์ศรี
จงทำดีทำไว้ให้ทวี ผลจะมีมากถ้าทำจริง
คนที่ไร้ศีลธรรมประจำใจ ก็ไม่ผิดกับสัตว์ที่ชฎีบ้า
แข่งกระด้างคุดันไร้ปัญญา เขาเช่นจ่าตังเห็นเช่นทุกวัน
ความเมตตาปรานีอยู่ที่ไหน ความสุขใจก็มีอยู่ที่นั่น
หากทั้งโลกข่มฆ่าเข้าหากัน โลกคงบรรลุดังขงหลัก
ธรรม ...

สังคมนาสิต

เขมือบข้าวโดย ซีม่า

พบกันอีกแล้วนะครับในรายการกระซิบดัง ๆ ของเรา บางท่านอ่านแล้วสนุก บางท่านอ่านแล้วสรรเสริญพ่อแม่คนเขียน บางท่านอ่านแล้วอยากเตะคนเขียนแต่คุณคงไม่ทราบว่าเป็นคนเขียน เพราะว่าผมไม่บอกคุณ

วันเด็กผ่านไปเด็กทุกคนก็สดใสรื่นเริงดี ก็พาของเราก็กินไปโดยเรียบร้อยทุกคน เห็นยกกันพอสมควร ขอขมน้อง **มาลินี** แห่งสาย ๓ ว่าวังกังจริง ๆ... ยอดชายนาย **สุชิตพงษ์** เป็นแชมป์วง ๑๕๐๐ เมตรของเรา ... คุณ**อมรรัตน์** คุณ**มณฑิณี** (ซีม่า) ทำไมชอบเดินตามตึกสามชั้น ... เเทมนักกระป๋องคุณ**พงษ์รชบา** และคุณ**เพชราวรรณยาว** สงสัยจะประท้วงมันเกิด ... นักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ บ่นกันว่าหน้าจะเป็นผัดเน้ออยู่แล้ว เพราะทานข้าวกลางวันมีแต่ผัดเน้อ ... คุณ**นพรัตน์** และสหายบัณฑิตมากนะระวังเดี่ยวจะหาว่าไม่เตือน ... เปล่สาธิตบั้นเห็นจะไม่มีใครเกิน**บวร** (ป๊อก) เห็นบ่นว่าไม่ได้เตะฟุตบอลแล้วเท่านั้นกระตุก ... แมวมองบั้นคงไม่มีใครเกินคุณ**พรชัย**, คุณ**พุมเกียรติ**, คุณ**มนัส**, คุณ**วิรัช** แห่ง ป.๗ อนาคตของคุณคงจะแจ่มสลัว ... คุณ**จรรยาพร**, คุณ**อนงค์** เต็มแข่งสาธิตวันได้สวยในงานวันเด็ก... คุณ**ธีระพล**ร้องเพลง "ผู้มาทีหลัง" ได้ดีจนใคร ๆ คิดว่า คุณ**ยรรยง** เสลานนท์มาร้องเสียอีก...จอมกวน, จอมยวน, จอมต้งได้แก่คุณ**เสริม** คุณ**สมพงษ์** (ม.ศ. ๑) น้อง**เกรียงไกร** (ป. ๖) น้อง**รุ่งโรจน์** (ป. ๕) เทพีชาวสวน คุณ**มณฑิณี** (ม.ศ. ๓) เข้าทำดีแต่เวลาเดินกันยักคิ้วได้มันแปลกประหลาดดี... ขวัญใจสาธิตของเราบั้นได้แก่น้อง**ภาณุ** (ป. ๗)... น้อง**สุปรียา** (ป. ๕) คุณ**ปรีดา** (กุมารทอง) ออกมาจากขวดเมื่อไรไม่ยักรู้... คุณ**สิทธิชัย** (ม.ศ. ๓) ซื่อเสียงโด่งดังในเรื่องคำถอจน ป.กศ. ไม่ยอมสู้เลยนะ ... บรรณารักษ์ห้องสมุดสาธิตคงจะเป็นคุณ**พงษ์ศักดิ์** (ม.ศ. ๑)... น่าเห็นใจคุณ**ประสิทธิ์** ที่ทำงานโดยไม่มีใครช่วย แต่ยังมีคุณ**ตั๋ย**เป็นกำลังใจให้.. คุณ**อภิรัฐ**เขาไม่ได้มีคนช่วยงานตลอดเวลา ... ใครอยากเป็นนักหัวเราะของสาธิต ขอเชิญไปเรียนแบบกับคุณ**ธีระพล** คุณ**ประสิทธิ์** คุณ**สุชิตพงษ์** ซึ่งมีสไตล์แปลก ๆ... เอะจะเขียนอะไรอีกเห็นอไม่มีแล้วมังขอยุดเพียงนั้นะ ขอให้ผู้อ่านวารสารสาธิต มีความสุข จงเจริญ และมีอนาคตแจ่มสลัวจนกว่าน่าจะทำมฟ้า ปลาจะกินดาว สุชิ.... สุชิทุกคน สวัสดิ์.

กว่าวารสารฉบับนี้จะออกมาเป็นรูปเล่มได้ ก็ต้องใช้เวลานานกว่า
ที่คิดเอาไว้ แต่คิดว่าท่านทั้งหลาย คงจะซาซนเสียแล้วสำหรับความล่าช้า
ถึงอย่างไรวารสารเล่มนี้ก็ออกมาเป็นรูปเล่มอย่าง ที่เห็นอยู่ขณะนี้สำเร็จ
กราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ประทีป พุกษากิจ ที่กรุณาให้ ความช่วย
เหลือ และคำแนะนำแก่พวกเราอยู่ตลอดเวลา

แน่นอนเหลือเกิน สำหรับผู้ที่ประสบการณ์ในการทำหนังสือพิมพ์
น้อย ๆ อย่างพวกเรา ย่อมจะต้องมีความผิดพลาดซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่
มันก็เป็นบทเรียนสำหรับพวกเราและน้อง ๆ ที่จะจับงานต่อไปในปีหน้า

ในขณะที่ใกล้สอบเข้ามาทุกคน กำลังดูตำราหนังสือหน้าเพื่อ
เตรียมตัวสอบ เราก็กำลังเตรียมตัวเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกับท่าน เรา
กำลังเตรียมตัว เรียบเรียงเรื่องส่งโรงพิมพ์ ซึ่งมันช่างล่าช้าเสีย

แถม

ในฉบับนี้เราได้รับความกรุณาจากนักประพันธ์ รุ่นพี่ คือ "พาวีกา"
ที่กรุณาส่งเรื่องมาลงพิมพ์ ขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย ขอขอบคุณผู้ที่
กรุณาส่งเรื่อง และบทช่วยกรองมาร่วมลงพิมพ์ในวารสารฉบับนี้

ขอขอบคุณ เพื่อน ๆ ที่เอาใจช่วยให้วารสารสำเร็จขึ้นมา

ขอขอบคุณ ช่างเรียงพิมพ์ และตัวอักษรทุกตัวที่ประกอบเป็นรูป
เล่มขึ้นมา

ขอขอบคุณ ห้างร้าน บริษัทต่าง ๆ ที่กรุณาลงโฆษณาในวารสาร
และขอขอบคุณ คณะกรรมการทุกท่านที่ให้ความร่วมมือและช่วย
เหลือตลอดมา ตั้งแต่นั้น จนสำเร็จด้วยดี

ส่วนดีของหนังสือเล่มนี้ ขอมอบแต่ท่านผู้อ่านทุกท่าน
ส่วนไม่ดี คณะผู้จัดทำขอน้อมรับไว้ด้วยความเต็มใจ

บรรณากร

ในเล่ม

หม่อมเจ้าหญิงมารศรี เทพโกสินทร์ ผู้พ่ายแพ้อชีวิต	ศิริเพ็ญ ธนาพล
การไปสู่ดวงจันทร์	'จักร'
ข้อความที่ไพเราะจากวรรณกรรมไทย	ประทีป พฤษภาภิข
ความลึก	ดอร์ปีโต
ใคร่ชมสักนิตินะนารี	นิรนาม
ชาวกับดำ	พาวีกา
สำนักของคนใกล้ตาย	ศรีสวัสดิ์
การดำรงตำแหน่งใหม่สหประชาชาติ	อ้อม
มกราคมในอดีต	สูง
บุคคลที่น่าสนใจ	วรรษ
กลอนชนิด	ออด
จากใจจริง	ป.ปรารักษ์
นิทานตัว 'ห'	ต้อย
ลาก่อนเพื่อนรัก	ประสิทธิ์ เหลืองประเสริฐ
นิทานหมาป่ากับลูกแกะ	สูง
กลิ่นปวีชาติ	ภูพิงค์
เกร็ดความรู้	ต้น
สังฆะศรวิทย์ทั้งเจ็ดยุคเก่า	สี่เสด
พระคุณแม่	ลูกกำพร้า
สุภาษิตในคำประพันธ์ของไทย	รวมมิตร
ฉายแสงพระศฟฟาโรห์	สุกัญญา แสงชมพู
เพลงพาเพลิน	เปรมกมล-สุมาลี
ทำไมฉันจึงรักแม่มากกว่าคนอื่น	สัชมพ
จำใจลา	อ.ภ.ว.
ดาวหางดาวฤกษ์ที่นำรู้	ประชุมรัตน์ สุดตเขตต์
ฝั่ปอบ	ดาวรรณ
เสียส้นรัก...ศักดิ์ไม่เสีย	ชนิด ศรีสวัสดิ์
มุขตลก	'จักร'
ที่สุดในโลก	วรรษ
แปลกแต่จริงเชื่อหรือไม่	ชาญวิทย์
นิทานหลอกเด็ก	อัจฉรา สารีภักดิ์
ผลกีฬาสาขาสาริตประจำปี ๒๕๑๒	ธีระพล
พระมาลัยจะมาโปรดแล้ว	ประชุมรัตน์ สุดตเขตต์
จงทำดี	ศิริวรรณ
ด้วยอาลัย	ประสิทธิ์
สังคมสาริต	ซ้มา
บรรณกรแถลง	บรรณกร

ไทยสวัสดิ์

เลขที่ ๒๔-๒๕ ตึก ๔ ชั้น ถนนราชดำเนิน ตรงข้ามโรงพยาบาลนคร

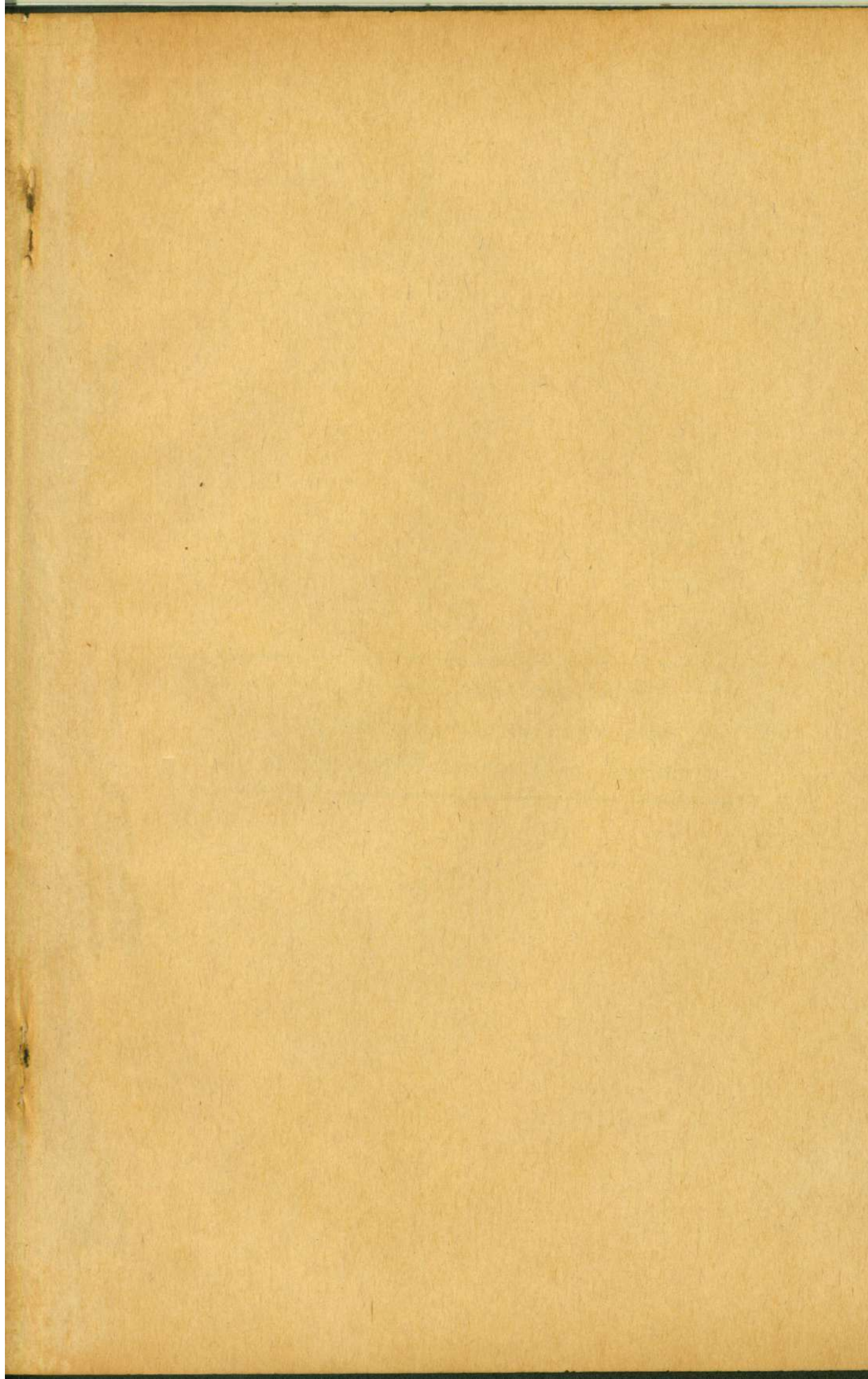
นารายณ์ประสิทธิ์ ลพบุรี

สวยเสมอ ใหม่เสมอ

คลังแห่งผ้าชั้นนำ จากทั่วโลก ผ้าเนื้อดี

สีสวยสด มีให้ท่านเลือกชมอย่างมากมาย

บริการด้วยราคาขอมเยา

พิมพ์ที่ หัตถโกศถการพิมพ์ 26/5-6
ถนนราชดำเนินตัดใหม่ ลพบุรี โทร. ๒๘๓
นายสนั่น หัตถโกศ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2513

เอกสารพิมพ์ ๒๖/๕-๖
ใหม่ ลพบุรี โทร. ๒๘๓
พิมพ์ที่...